En nissehistorie

af Mette Bødker

Alle nisserne er væk – næsten, men sammen
får Freja og Fridolin dem tilbage, så det alligevel
kan blive en dejlig jul for både nisser og mennesker.

1

Selv om det er eftermiddag, er det helt mørkt, da mor henter Freja i sfo'en.

Det er, fordi det er december, siger Freja. Og så er det snart jul.

Ja, det er det, siger mor. Så siger hun, at Freja skal tage sit tøj på, for det er hundekoldt udenfor. Freja skynder sig, for de skal hjem og hænge julepynt op. Det skal man, når det er første december. Det har de også gjort i skolen. De har lavet guirlander og klippet julehjerter og tegnet nisser, og Freja har lavet et rødt julehjerte til mor, som hun kan hænge op.

Men mor hænger ikke julehjertet op, da de kommer hjem.

Det er fint, siger hun. Men hun lægger det på bordet, som om hun er ligeglad med det. I stedet for at hænge det op går hun ud i køkkenet og giver sig til at lave mad.

Ved du hvad? siger hun til Freja, da de har spist. Jeg har en overraskelse til dig.

Freja griner og bliver glad, for hun elsker overraskelser.

Jeg har besluttet, at i år aflyser vi julen, siger mor. I stedet for rejser vi væk, ned til solen og varmen.

Nej, siger Freja forskrækket. Hun synes, det lyder helt forkert. Man kan da ikke rejse væk, siger hun. Man kan da ikke aflyse julen.

Jo, siger mor glad. Det kan man, og så bliver vi fri for alt det juleri.

Men Freja har ikke lyst til at være fri for juleri. Hun vil gerne have julehjerter over det hele og julekalender og julelys. Og også slik og julesmåkager. Hun kommer til at græde, og det hjælper ikke, at mor siger, at det bliver en dejlig tur ned i varmen.

Jeg vil altså ikke med, snøfter Freja. Jeg vil blive hjemme.

Ja, men det kan du ikke, siger mor og lægger hovedet på skrå. Hun smiler til Freja.

Hvem skal så lave mad til dig herhjemme? spørger hun. Og hvem skal trøste dig, hvis du bliver ked af det?

Så græder Freja endnu mere, for det er heller ikke rigtig jul, når man er alene hjemme.

Mor viser Freja et billede af et hvidt hotel og en sandstrand med sol og palmer.

Der skal vi bade, siger hun og peger på det blå vand. Det bliver dejligt.

Freja kan godt lide at bade, men ikke når det er jul. Hun ryster på hovedet og snøfter.

Jeg vil ikke bade. Når det er jul, skal det sne udenfor, og man skal lave snemand, og der skal være lys over det hele. Men mor bliver ved med at sige, at denne her jul skal de prøve noget nyt. De skal have sol og sommer, og de skal slappe af og bare nyde det.

Da Freja kommer i seng, kan hun ikke sove. Hun ligger og kigger op i loftet og er helt ked af det indeni. Mor kan da ikke bare aflyse julen. Hun er sikker på, at alle de andre henne i skolen skal have juletræ og julegaver, og de skal have det sjovt og hyggeligt. Alle sammen undtagen hende. Hun skal bare have en palme, og det er ikke retfærdigt.

Freja snøfter og skal lige til at trække dynen langt op over hovedet, men så hører hun en mærkelig lyd. Der er noget, der pusler inde i hendes værelse. Det er, som om der er en henne ved vinduet. Freja kigger forsigtigt op over sengekanten, og så giver det et gib i hende, for der sidder en henne i vindueskarmen. Det er næsten helt mørkt i værelset, for gardinet er trukket ned, men der kommer en lille smule lys ude fra gaden. Og det er lys nok til, at hun kan se den lille fyr, der sidder der. Han svinger med benene, mens han kigger på hende. Freja kan ikke se, hvem det er.

Hvem er du? spørger hun med en lille bitte stemme. Hvad vil du?

Mig? spørger drengen. Jeg er en nisse, siger han, men kald mig bare Fridolin, for det hedder jeg.

Fridolin? siger Freja, for hun ved ikke, hvad hun ellers skal sige.

Ja, siger han og svinger lidt mere med benene. Kender du mig ikke?

Freja ryster langsomt på hovedet. Hun ved ikke, hvad hun skal tro, for mor har altid sagt, at der ikke findes nisser i virkeligheden. De er kun i bøgerne og på film.

Julenisse? spørger hun fuld af tvivl.

Fridolin griner.

Jeg er altid nisse, siger han, men julen er da særlig god, så kald mig bare for julenisse. Det må du godt.

Men Freja synes ikke, han ligner en rigtig julenisse, for hans tøj er ikke rødt, ligesom nissetøj er på billeder. Så kommer Freja i tanker om, at julen er aflyst. Hun ryster på hovedet, og hendes øjne bliver fulde af tårer.

Det går ikke med en julenisse her, snøfter hun, for mor vil ikke have juleri. Hun vil have solskin og palmer i stedet.

Sikke noget pjat, siger Fridolin. Det kan hun få hele resten af året. Men når det er jul, så skal der jules.

Han hopper ned på gulvet med et bump, og Freja tysser forskrækket på ham. Hun vil ikke have, at mor kommer. For tænk, hvis hun får øje på Fridolin og bliver gal og smider ham ud. Men Fridolin griner bare.

Vi skal nok få din mor i julehumør, siger han. Det skal jeg nok sørge for.

2

Den næste dag er Freja i skole. Hun har dansk og engelsk og idræt, men hele tiden kommer hun til at tænke på Fridolin. Hun kan næsten ikke vente, til hun kommer hjem, for hun vil så gerne have, at han er der endnu.

Men der er ingen nisse, da hun kommer op ad trappen og ind på sit værelse. Der er bare rod og helt almindeligt.

Øv, sukker hun stille. Men så lyder der et hyl inde fra stuen.

Hvad er nu det for noget? råber mor. Er det dig? Er det dig, der har hængt alt det her juletingeltangel op?

Nej, siger Freja, og en lille frydefuld glæde kribler inde i hende. Det er Fridolin, ved hun. Han har lavet julehygge til mor.

Freja stikker hovedet ind i stuen for at se, hvad han har lavet. Og så ser hun, at der er julepynt over det hele. Der hænger de krøllede guirlander af glanspapir, som Freja lavede sidste år. Og der hænger de gamle kravlenisser på væggen. Han har også hængt de røde glaskugler i vinduerne, der hvor de plejer at hænge. Og mormors fine små nisser er kommet frem og står rundtomkring i stuen, ligesom de plejer at gøre.

Åh, hvor er det fint, hvisker Freja.

Er det dig? spørger mor og ser surt på Freja. Hun ligner ikke en, der er kommet i julehumør. Freja ryster på hovedet. Hun siger ikke noget, men indeni er hun glad.

Vi piller det altså ned igen, siger mor. Hun trækker i en af guirlanderne, så den falder ned. Og selv om Freja bliver ked af det, piller hun det alt sammen ned.

Jeg orker ikke at høre mere om juleri, siger hun og ser på Freja. Vi skal jo nok få en dejlig jul, der hvor vi skal hen. Det skal bare være en jul uden nisser i år.

Freja nikker tavst. Hun tør ikke sige, at hun hellere vil have en jul med masser af nisser.

Om aftenen, da Freja skal sove, vil hun have lyset tændt.

Hvorfor det? spørger mor. Det plejer du da ikke. Men hun tænder alligevel den lille stjerne oppe på væggen, så der kommer lys i værelset. Så siger hun godnat og går ind i stuen igen.

Freja ligger i sengen. Hun ligger helt stille og tænker på julepynten, som mor pillede ned, og hun håber, at Fridolin kommer igen. Og lige pludselig er han der. Hun opdager, at han igen sidder henne i vinduet og svinger med benene, ligesom han gjorde dagen før.

Nåååå, siger han. Blev hun glad?

Ikke rigtig. Freja sætter sig op i sengen og ryster på hovedet. Hun blev så sur, at hun pillede det hele ned og puttede det i en plastikpose. Var det dig der hængte al julepynten op? spørger hun så og ser nysgerrigt på Fridolin, der griner over hele hovedet.

Han nikker.

Selvfølgelig var det mig, siger han. Jeg har brugt hele dagen på at hænge pynt op. Jeg er nemlig vild med jul, og jeg elsker at pynte op.

Du er jo også en julenisse, siger Freja og fniser.

Ha. Fridolin hopper ned fra vindueskarmen og kommer hen til hende.

Der findes altså ikke julenisser, siger han og ryster på hovedet, så huen svinger frem og tilbage. Kun sådan nogen til at pynte med. Der findes rigtige nisser, siger han. Det er sådan nogen som mig, og vi er der bare hele året.

Freja kigger på drengen, som siger, han er nisse. Tænk, hvis det er rigtigt. Han ser ellers helt almindelig ud, synes hun. Han har godt nok hue på og noget mærkeligt tøj, og han har nogen slidte støvler på. Men der er ikke noget af hans tøj, der er rødt. Det er gråt, og hans hue er nærmest lyseblå.

Er der mange nisser? spørger Freja så.

Joo, siger nissen.

Her i huset?

Fridolin ser ned i gulvet, og Freja kan se, han bliver trist.

Nej, siger han, ikke her. Her i huset er der bare mig.

Har du ingen mor, vil Freja vide, eller far?

Jeg ved ikke, hvor de er, siger han stille. Jeg har ledt efter dem, men de væk. Også farfar.

Væk?

Fridolin nikker. De er forsvundet. Jeg kan slet ikke finde de andre nisser mere.

Freja er glad for, at hun har sin mor. Hun er nogen gange sur, og hun har altid travlt. Men det gør ikke noget, synes Freja. For mor er alligevel den bedste mor i hele verden. Hun har også en far, men han bor i en anden by, og ham ser hun ikke så meget.

Hvor bor du så, når du ikke har en mor, spørger Freja.

Fridolin peger op i loftet.

Oppe på loftet, siger Fridolin. Det er et supergodt sted, for der er tørt, og der er stille, og der kommer aldrig nogen.

Kommer der ingen og besøger dig? vil Freja vide.

Næh, siger Fridolin. Hvem skulle det være?

Mig, siger Freja. Hvis du spørger mig, så vil jeg gerne komme. Men ikke nu. For nu skal jeg sove. Og så lægger hun sig ned og trækker dynen helt op til næsen, og Fridolin vinker til hende henne fra døren.

Så kom og besøg mig i morgen, siger han. Jeg kommer og henter dig. Og så er han væk.

3

Mor er stadig sur på julen og snakker hele tiden om turen ned til palmerne og den hvide sandstrand. Men hun klapper også Freja på kinden og siger, at det er godt, at hun er blevet glad igen. Derfor undrer det hende, at Freja har så travlt med at komme i seng.

Er du træt? spørger hun, og Freja nikker og lader, som om hun gaber.

Men Freja er slet ikke træt. Hun glæder sig bare så meget til, at Fridolin kommer igen. Han har lovet, at hun må komme med op på loftet og se, hvor han bor. Hun kan næsten ikke vente, til mor har tændt stjernelampen og er forsvundet ind i stuen igen. Så knirker døren, og den lille lyseblå nissehue kommer til syne i sprækken.

Kom, hvisker han, og Freja springer ud af sengen i en fart.

De åbner forsigtigt døren ud til bagtrappen.

Stille, hvisker Freja. Mor må ikke kunne høre noget.

Det gør hun heller ikke, mener Fridolin. Hun sover på sofaen, ligesom hun plejer.

Der er mange trapper, de skal op ad, men til sidst kommer de op på loftet, hvor man kan hænge vasketøj til tørre. Det er et rart sted, synes Freja, for der lugter tørt og godt af træ. Og der er små vinduer i taget, så man kan se, at månen og stjernerne lyser på himlen. Lige inden for døren tager Fridolin en lille lampe, som han tænder.

Kom, siger han og viser vej. Jeg bor helt nede i den anden ende af loftet.

Der er en dør, som Freja aldrig har lagt mærke til. Og inde bag ved den er der et lille rum. Der er gammeldags møbler, der lige passer til Fridolin, og der er et vindue i taget, så man kan se ud til stjernehimlen. På gulvet er der et vævet tæppe, og langs væggene står hvidmalede senge.

Åh, hvor er her fint, siger hun og ser sig om. Men så lægger hun mærke til, at han heller ikke har nogen julepynt. Der er kun en lille nisse, der står på hans bord, og det er en af mormors nisser. Hun ser spørgende på ham.

Hvorfor har du ikke pyntet op til jul?

Fridolin vrider sine hænder, og Freja kan se, at han bliver ked af det.

Det har jeg ikke, siger han trist, for jeg kan ikke finde det.

Freja kigger på Fridolin. Så nikker hun, for nede i hendes og mors lejlighed er der jo heller ingen julehygge. Og selv om Fridolin hængte al julepynten op, så pillede mor den ned med det samme. Og hun er stadig sur og snakker kun om, at de skal rejse langt væk og glemme alt om julen.

Tror du, man kan finde pynten og julehyggen? spørger hun så, for hvis nogen kan stjæle det, så kan vi vel finde det igen.

Fridolin nikker, men han svarer ikke på det. I stedet peger han på stolen ved siden af brændeovnen.

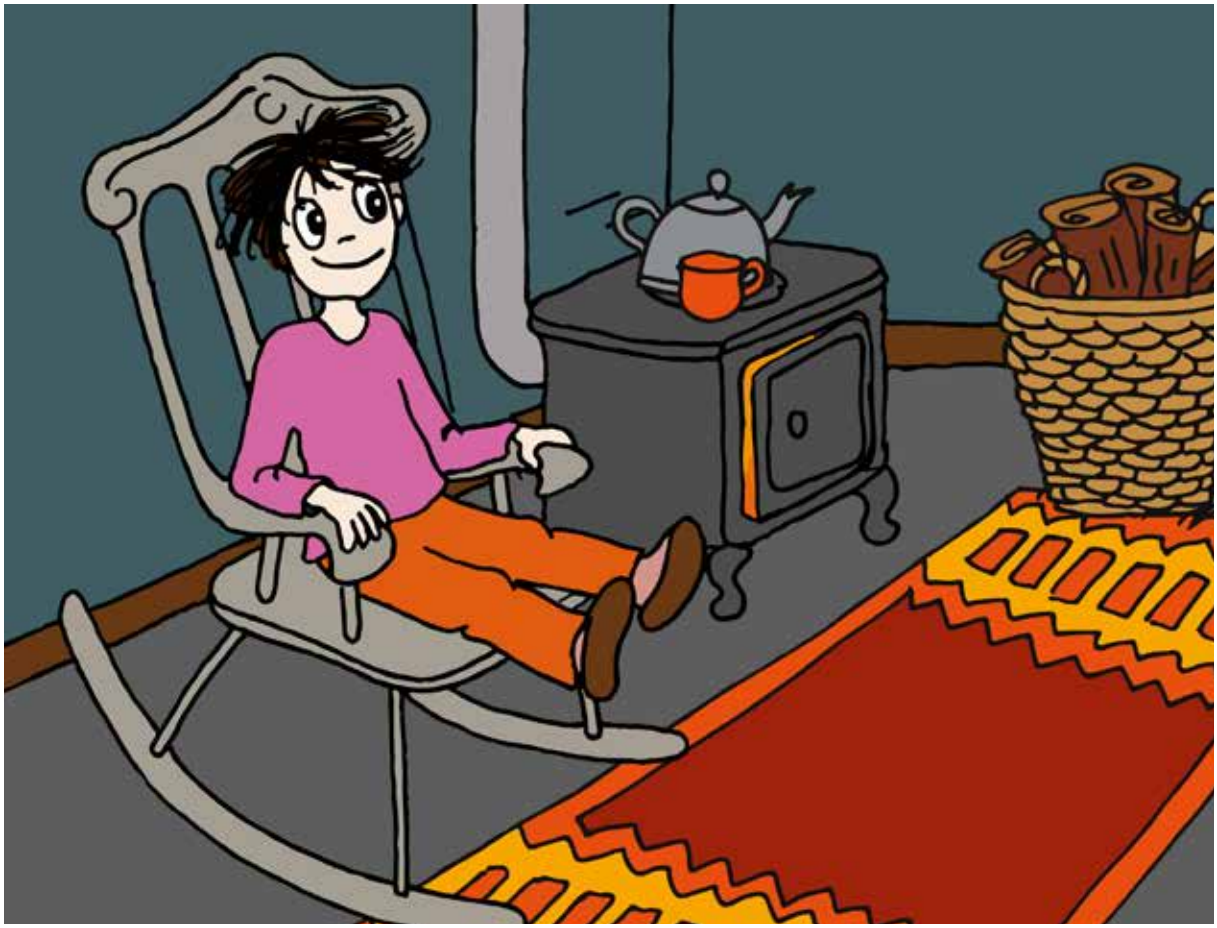

Al julehygge begynder med kaffe og julesmåkager, siger han og smiler.

Sæt dig ned, så skal vi have kaffe.

Freja er ikke helt sikker på, om hun må drikke kaffe for mor, men nu er mor der jo ikke, så Freja kan ikke spørge. Hun tager imod den lille fine kop, som Fridolin rækker hende. Det dufter dejligt ligesom mors kaffe, og så er der en lille skål med småkager, som hun må spise af. Hun må spise alle dem, hun vil, siger Fridolin, men Freja vil gerne opføre sig pænt, så hun tager kun to. Hun dypper dem i kaffen, for sådan gør Fridolin. Og sådan smager både kaffen og småkagen ekstra godt.

Freja kan godt lide at sidde i Fridolins gyngestol. Hun kigger op på det lille tagvindue og på brændeovnen ved skorstenen. Ilden knitrer inde i den, og der er dejligt varmt. Så kigger hun på Fridolin igen.

Hvor er her hyggeligt, siger hun.

Fridolin ser ned. Så ryster han på hovedet.

Det er jo ikke rigtig hyggeligt, når man er alene, og når der ikke er nogen juleting, siger han.

Vi kan da bare lave nogen juleting selv, mener Freja. Vi kan lave julehjerter, foreslår hun, og vi kan lave en lang guirlande og hænge op.

Fridolin nikker.

Jo, siger han stille. Det er bare ikke helt det samme som den gamle julepynt.

Pjat, siger Freja. Hun siger det på samme måde, som mor gør, når Freja siger noget, hun synes er skørt, og nu synes Freja, at det er skørt, at Fridolin kun vil have den gamle julepynt.

Pjat, siger hun igen.

Det er altså ikke det samme, siger Fridolin.

Jamen, så køber vi noget, foreslår Freja.

Freja har tit været med sin mor i butikker, og der er masser af julepynt. Der er nisser og stjerner og alt muligt, og det glitrer af rødt og guld over det hele. Freja kan slet ikke lade være med at hoppe op og ned på stedet ved tanken om, hvor fint det er, og så meget man kan få.

Jeg har ikke nogen penge, siger Fridolin og slår ud med armene.

Jamen, det har jeg, fniser Freja. Hun har nemlig fået nogen penge af sin mor, og dem har hun ikke brugt endnu. Og så meget kan lidt julepynt og lidt julehygge vel ikke koste, synes hun.

Fridolin smiler.

Ok. siger han så. Jeg kommer og henter dig i morgen, og så køber vi julepynt.

4

I dag har de fri, så de har god tid til at spise morgenmad.

Jeg skal lege med Fridolin i dag, siger Freja, da de sidder ved bordet.

Fridolin? spørger mor.

Ja, siger Freja med munden fuld af bolle. Ham med den blå hue. Han går også i min klasse, siger hun.

Det er ikke helt sandt, det ved hun godt, men hun synes, at det er bedst at sige sådan, for ellers får hun nok ikke lov til at gå med ham.

Han bor lige heroppe, siger hun og peger op i luften. Og det er i hvert fald ikke forkert.

Nå, siger mor. Freja kan godt se, at hun ikke rigtig kan huske, hvem Fridolin med den blå hue er. Men så tager hun sit blad og giver sig til at læse i det. Freja sidder lidt og ser på hende, så glider hun ned fra stolen og går ind på sit værelse. Hun trækker skuffen ud, som hun har gemt pengene i, og stikker dem i lommen.

Bagefter venter hun. Hun sidder inde i sin vindueskarm og er klar til at gå ud i vintervejret og se på julepynt sammen med Fridolin. Hun synes, der går alt for lang tid, inden han kommer. Men endelig banker det på køkkendøren, og Freja løber ud og lukker døren op, og mor kommer også ud.

Nåh, det er dig, siger hun, da hun ser drengen med den grå hue. Smut I bare ned og leg. Hun smiler, og så løber Freja og Fridolin ned ad bagtrappen og ned i gården. Men de bliver ikke i gården, hvor nogle af de andre børn har travlt med at bygge en snemand. I stedet skynder de sig om til lågen, og heldigvis er der åbent, da Fridolin tager i håndtaget.

De løber hen ad gaden, så hurtigt de kan, for at mor ikke skal nå at stoppe dem. Så går de op på den store vej, hvor busserne kører, og hvor der ligger mange butikker.

Det er der, mor og Freja var henne og se på butikker, og det var der, der var så fint med lys og guld og glimmer og nisser over det hele, og det er der stadigvæk. Der er også masser af mennesker, der myldrer frem og tilbage i snevejret, og Fridolin og Freja er nødt til at holde i hånden for ikke at blive væk fra hinanden.

De går fra det ene vindue til det andet. Der er julepynt i alle vinduerne, og der er alle mulige slags ting, man kan købe, og de er nødt til at kigge på det hele, inden de vælger, hvilken butik de går ind i. Til sidst vælger de den butik, hvor der hænger de fineste røde julehjerter med guldglimmer på. Der går de ind. Der er mange mennesker i butikken der står i kø for at komme til at købe, men endelig er det Fridolins og Frejas tur. Freja kigger op på manden, der står bag disken. Vi skal have nogle af de hjerter, der hænger i vin-

duet, siger hun og peger.

Manden smiler til dem.

Dem, kan man ikke købe, siger han, men vi har nogle andre, som er lige så fine. Kom med herover. Han går igennem butikken hen til en hylde med julepynt.

Se, siger han og smiler, mens han holder et julehjerte op. Det er rødt og blankt, men ikke så stort. Freja kigger på Fridolin.

Er det ikke er fint? siger hun så, og Fridolin nikker. Så lægger hun hovedet på skrå og forestiller sig, hvor mange der skal til at for pynte Fridolins værelse, så det bliver rigtig julefint.

Vi skal have hundrede, siger hun så.

Hundrede? Manden kigger på hende, som om han har hørt forkert. Så mange har vi vist ikke. Så smiler han igen og tager alle de æsker med julehjerter, han kan bære, og går tilbage til sin disk, og Freja lægger alle sine penge op på disken.

Uha, siger manden. Det er slet ikke nok. I kan ikke engang få et enkelt julehjerte for de penge. Men så smiler han igen og lægger hovedet lidt på skrå. Ok. siger han så. I kan få et.

Manden pakker æsken med hjertet fint ind og giver det til Freja, og hun og Fridolin skal lige til at gå ud af butikken, da Fridolin peger ind under disken.

Se, hvad der ligger der, siger han. Så bøjer han sig ned og samler det op.

Det er en fin lille fløjte, som er rød og blank.

Det er en nissefløjte, siger han og kigger på den, inden han lægger den op på disken. Men manden ryster på hovedet. Det er ikke en af vores, siger han. Jeg tror godt, du må tage den. Den er der vist ingen, der savner sådan en, og så bliver den nok bare smidt ud.

Fridolin kan ikke lade være med at prøve at blæse i den lille fløjte, men der kommer ikke en lyd ud af den.

Det er mærkeligt, siger han og ryster den. En fløjte skal da sige noget.

Freja trækker på skulderen.

Det er nok bare sådan en til at hænge på juletræet, mener hun.

Neej, siger Fridolin eftertænksomt, og så putter han den i lommen.

5

Da de kommer hjem, går de op til Fridolins lille rum på loftet. Freja pakker julehjertet ud og finder et søm på væggen, som det kan hænge på.

Se, hvor er det fint, siger hun, men Fridolin har travlt med at kigge på fløjten. Det er, som om han helt har glemt julehjertet, og at de gik ud for at købe julepynt og lave det julefint.

Ja ja, siger han bare og ser ikke engang op.

I stedet kigger han ind i fløjten. Der sidder noget inde i den, kan han se. Han ryster og ryster den og puster i den, og til sidst finder han et stykke ståltråd ude på loftet, som han kan pille de gamle nullermænd ud med. De drysser ned på gulvet, og Fridolin ryster den en gang til.

Se, siger han, og nu lyder hans stemme glad. Det er en rigtig gammel nissefløjte.

Ja, ja. Freja er ligeglad med fløjten. Og hun synes slet ikke, at det er sjovt at være på besøg hos Fridolin, når han bare kigger på den dumme ting hele tiden.

Vi skulle jo lave det julefint, siger hun til ham.

Ja, julefint, siger Fridolin, og så sætter han fløjten for munden og blæser ganske stille i den. Det lyder som et fin og glitrende rislen, den lyd, der kommer fra den. Slet ikke som den fløjte, Freja har inde på sit værelse, og som bare kan pifte.

Det her lyder forunderligt og fint, sådan som hun synes, at sne må lyde, når det falder, hvis man kunne høre det. En fin og stille lyd, som får hende til at se op.

Og så ser hun, hvordan der sker noget mærkeligt. For rundt i det lille nisseværelse breder der sig en duft af jul, og alle de hundrede julehjerter, som hun havde ønsket, at de skulle købe, kommer pludselig til syne i luften. Der er store og små hjerter, og de glitrer og glimter. Og pludselig hænger de roligt allevegne, og der er så fint julepyntet, som hun nogensinde har set.

Orv, siger hun og ser måbende på Fridolin. Hvordan gjorde du lige det?

Fridolin ser ned og smiler lidt forlegent.

Det ved jeg ikke rigtig, siger han. Jeg blæste bare, og så ønskede jeg mig alle de fineste julehjerter, vi havde set.

Orv, siger Freja en gang til, for hun ved ikke, hvad hun ellers skal sige.

Så kommer hun i tanker om deres egen lejlighed, hvor mor pillede al julepynten ned.

Kan du så også fløjte julehjerter op nede hos os, spørger hun, og Fridolin nikker.

Det tror jeg da godt, jeg kan, siger han.

Tror du også, jeg kan blæse i fløjten og lave noget, spørger Freja og rækker ud efter den. Jeg vil også prøve.

Men Fridolin ryster på hovedet.

Jeg tror kun, at det er rigtige nisser, der kan, siger han lidt forsigtigt, for at hun ikke skal blive ked af det. Alligevel lader han hende få lov til at blæse i den, og Freja puster hårdt ned i fløjten.

Duut, siger den bare med en hæs og grim lyd, og andet sker der ikke. Ingen juleglimmer og ingen dejlig duft af noget som helst.

Øv, siger Freja. Hun skal lige til at smide den fra sig, men Fridolin er hurtig og snupper den.

Vi bruger den sammen, lover han hende.

Ok. Vi laver det lidt fint nede hos os, siger Freja og hopper ned fra Fridolins seng.

Sammen går de ned ad den stejle bagtrappe til døren på tredje sal, hvor Freja og mor bor. De banker på døren, og lidt efter kommer mor ud og lukker op.

Nå, der er I, siger hun og ser på dem. Jeg kunne ikke forstå, hvor I var blevet af.

Vi var bare oppe hos Fridolin, siger Freja og smutter ind på sit værelse.

Kom, siger hun til Fridolin. Prøv at fløjte nu.

Jamen, hvad skal jeg fløjte? spørger Fridolin. Han kan ikke lide, at Frejas mor bliver gal, hvis de laver alt for julede ting.

Hmmm, Freja lægger hovedet på skrå og tænker lidt. Hun kan høre, at mor går ude i køkkenet og laver kaffe. Hvad er det bedste, mor kan lide ved julen?

Nogen småkager til kaffen, foreslår Fridolin, men Freja ryster på hovedet.

Nej, siger hun. Hun spiser kun småkager om aftenen, når jeg sover. Det skal være noget mere julehyggeligt.

Freja er nødt til at vælge hurtigt. Det skal være, inden mor kommer ind i stuen igen. For hvis mor ser fløjten og tager den, så får Fridolin den nok aldrig igen.

Et juletræ, hvisker hun.

Et juletræ?

Freja nikker og kan slet ikke lade være med at hoppe op og ned af bare spænding, og Fridolin sætter hurtigt fløjten for munden. Han stiller sig i døren mellem stuen og Frejas værelse og fløjter, så en rislende lyd af frost og julesne fylder stuen. Et øjeblik efter da mor kommer ind med sin kaffekop, står der det fineste grønne juletræ lige foran fjernsynet, og det når helt op til loftet.

Hvad er det nu, du har fundet på? råber hun, og Freja ved, at det er hende, hun råber til.

Ikke noget, siger Freja og stikker hovedet ind. Hendes øjne stråler, og hun har helt røde kinder af bare glæde.

Så sukker mor.

Nej, helt ærligt, siger mor træt. Jeg gider ikke alt det jul.

Hun forstår ikke, hvor juletræet kommer fra. Men hun er godt klar over, at det ikke kan være Freja og Fridolin, der har slæbt det ind. For to børn kan simpelthen ikke slæbe sådan et stort træ hele vejen op på tredje sal. Men hvem det så er, det forstår hun ikke.

Det er også lige meget, siger hun så. For jeg gider slet ikke have alt det svineri herinde med grannåle over det hele.

Jamen mor, siger Freja skuffet. Det er jo snart jul.

Der er altså længe til jul, siger mor. Det kan komme ud på altanen. Hun tager fat i træet og trækker det hen over gulvet til altandøren. Så lukker hun op og skubber træet ud. Det sner stadig, og sneen lægger sig på træets grønne grene.

Freja nikker.

Ja, siger hun. Vi kan bare sætte lys i det derude. Så bliver det fint.

6

Skal vi ikke bage småkager i dag? siger Freja, da hun går hjem fra sfo'en sammen med mor.

Arh, sukker mor. Det er ikke godt at spise småkager.

Hvorfor ikke? Freja hopper afsted ved siden af hende. Det er jo jul, siger hun glad. Næsten jul i hvert fald.

Se, det sner. Hun peger op imod gadelygten, hvor man kan se, hvordan vinden får de fine snefnug til at hvirvle rundt. Mor nikker.

Ja, ja, siger hun. Du kan selv bage småkager.

Så snart de er hjemme i lejligheden, smider Freja sine støvler og sin jakke i gangen. Hun tager sutskoene på og skynder sig op ad trappen til loftet for at se, om Fridolin er der. Det er han. Han sidder i sin gyngestol ved siden af ovnen og læser i en bog. Der er hyggeligt inde hos ham, synes Freja, for der er varmt og godt, og der er julehjerter over det hele, og mormors lille skæve nisse står stadigvæk midt på bordet.

Vi kan lave småkager, foreslår Freja. Det må vi godt.

Fridolin nikker.

Nede hos dig? spørger han og lukker bogen i, og Freja nikker igen.

Freja ved ikke rigtig, hvordan man laver småkager, men hun ved, at man i hvert fald skal bruge mel og smør.

Man skal også bruge sukker, siger Fridolin, og Freja finder poserne frem fra mors skuffe. Hun tager også en skål inde i skabet, og hun trækker den lille skammel, hun plejer at stå på hen, så hun kan nå køkkenbordet.

Tror du bare, vi kan hælde det sammen? spørger hun, og Fridolin nikker ved siden af hende.

Måske, siger han, og Freja hælder halvdelen af melet og lige så meget sukker i skålen.

Men hvad med smørret? undrer hun sig. Hvordan får vi det ned i?

Fridolin kigger ned i skålen.

Jeg tror, du skal mase det i bittesmå stykker med fingrene, siger han. Indtil man slet ikke kan se, at det er der.

Så begynder Freja at klemme smørklumpen i stykker. Det er svært, og det tager lang tid, og Freja bliver træt i hænderne, og smørret og melet bliver siddende på hendes fingre.

Øv, siger hun. Det virker ikke. Det bliver slet ikke rigtige småkager.

Fridolin siger ingenting. Han ryster bare på hovedet.

Kan du ikke bare bruge fløjten? spørger Freja så og ser på ham.

Jo. Fridolin kigger ned i det, der skulle have været småkagedej, så kigger han på Freja. Det bliver det jo ikke hyggeligt af, siger han stille og ryster på hovedet. Der er ikke noget ved at lave småkager, når man ikke har en mor.

Jamen, hun gider ikke hjælpe, siger Freja. Hun skal lige til at sige noget mere, men så får hun øje på Fridolin. Han ser trist ud.

Tror du ikke, din mor er der et eller andet sted? spørger hun

Fridolin ryster på hovedet.

Jeg ved det ikke, siger han og ryster igen på hovedet, mens han kigger ned i gulvet. Hun er væk, siger han så og trækker på skulderen. Far er væk, og farfar er væk, og alle de andre nisser er væk.

Freja kan ikke lade være med at kigge ud ad vinduet. Der er mange huse derude, og det er mørkt nu, så man kan se, at der er lys i næsten alle lejlighederne. Nogen steder kan man se folk, der laver mad i deres køkkener.

Er der da også nisser i alle de huse? undrer Freja sig.

Fridolin ryster trist på hovedet.

Ikke mere, siger han. Der var nisser i massevis, men nu er de alle sammen væk.

Du er da ikke væk, siger Freja og fniser. Du er da lige der.

Fridolin nikker og smiler. Så kigger han ned i melet igen.

Skal jeg prøve? siger han så, og Freja nikker. Hun flytter sig, så han kan komme til, og så går han i gang med at ælte smørret og melet sammen.

Det bliver noget underligt noget, siger han endelig. Der mangler nok et eller andet, for at det bliver til rigtige småkager.

Freja nikker. Det tror hun også.

Mor? råber hun ind ad døren til stuen. Hvordan laver man småkager?

Men mor snakker i sin telefon og har ikke tid til at svare.

Da Freja kommer ud i køkkenet igen, har Fridolin tændt for ovnen. Han har taget en bageplade ud og er i gang med at sætte klatter af dej på den. Det er noget underligt tørt noget, synes Freja.

Tror du, det dur? spørger hun.

Uden at svare sætter Fridolin pladen ind i oven og lukker med et smæk.

Ja, ja, siger han og smiler. Så tørrer han sine fingre af i bukserne og fisker fløjten op og blæser i den.

Med det samme breder der sig den dejligste søde og krydrede duft af småkager i køkkenet.

Orv, siger Freja forbavset. Hun kigger ind ad ovnlågen. Nu ligner det rigtige småkager, der er derinde.

Orv, siger mor også, da hun lidt efter stikker hovedet ud i køkkenet for at se, hvad de laver. Hun snuser og smiler og skal lige til at sige, at de er dygtige, men så får hun øje på alt melet, der er både på bordet og gulvet og ned ad deres tøj.

Nej, helt ærligt, siger hun og sukker irriteret. Hvad er det, I har lavet?

Småkager, svarer Freja hurtigt, og Fridolin lukker ovnen op og tager pladen ud. Nu er de fine og gyldenbrune og dufter ligesom rigtige julesmåkager skal.

Helt ærligt, siger mor igen. Men hun snupper alligevel en småkage og propper den i munden. Så vender hun sig rundt for at gå ind i stuen igen, men inden hun går ud ad døren, kigger hun på Freja og Fridolin.

I skal altså selv rydde op, siger hun. Men Fridolin griner bare.

Ja, ja, siger han. Men vi skal spise alle småkagerne først.

7

Freja ligger og venter i sin seng, da mor er gået ind i stuen igen til sit fjernsyn. Hun venter på, at Fridolin skal komme. Det er så hyggeligt at snakke med ham, synes hun. Det er også en lille smule juleagtigt, for han er jo en nisse. Selv om han siger, han ikke er en julenisse, og hans hue heller ikke er rød.

Så hører hun, at døren bliver lukket lige så forsigtigt op.

Hej Fridolin, hvisker Freja og sætter sig op i sengen. Men det er ikke Fridolin, der kommer. Det er en kat. Den er rød og tyk, og den har en lang hale, der peger lige op i luften.

Miv, siger den.

Freja stirrer målløs på den. Mor hader katte, så det er ikke en, hun har taget med ind i lejligheden, det er Freja sikker på. Men hvor kommer den så fra?

Så bliver døren skubbet lidt mere op, og Fridolins fregnede hovede kommer til syne.

Er den ikke sød? siger han.

Jo. Freja ved ikke, hvad hun ellers skal sige. Hun strækker hånden frem, så katten kan snuse til hendes fingre, og hun mærker, at dens snude er blød og kølig.

Misse, misse, hvisker hun. Er det din? spørger hun så og kigger op på Fridolin.

Han trækker på skulderen.

Den var der bare lige pludselig, siger han. Det er nok nogens.

Freja nikker.

Vi må hellere tage den op på loftet, siger hun, for hvis mor ser den, begynder hun bare at hyle.

Fridolin tager katten op.

Der er da ingen grund til at hyle over dig, siger han og klør den lidt under hagen. Du er da en rar mis. Så kigger han på Freja igen.

Så kom, hvisker han. Vi tager den med op på loftet.

Freja svinger benene ud på gulvet. Hun stikker fødderne i sine sutsko og følger efter Fridolin ud gennem køkkendøren og op ad trappen til loftet. Hun skutter sig, for der er koldt derude. Der er heller ikke meget lys, for pæren oppe på fjerde sal er gået i stykker. Men oppe på Fridolins loft er der både lys og varme, og der er stadig fint med alle de glitrende julehjerter, og der bliver endnu mere hyggeligt, da Fridolin tager en gryde frem og noget mælk og noget kakao.

Vi kan drikke kakao, siger han, og Freja nikker glad.

Og missen kan få mælk, siger han og hælder lidt op i en underkop, som han stiller ned på gulvet.

Lidt efter sidder de i hver sin ende af Fridolins seng med hver deres varme kop kakao. Missen har rullet sig sammen på gyngestolen ved siden af den lille kakkelovn.

Hvor har du fundet den henne? spørger Freja.

Fridolin trækker på skulderen.

Nede på gaden, siger han. Den fulgte efter mig, og så gik den med op ad trappen, da jeg gik op.

Det må da være nogens, mener Freja. Måske er den stukket af hjemmefra.

Ja, siger Fridolin. Vi kan hænge en seddel op, hvor der står, vi har fundet en rød kat.

Freja nikker. Jeg har papir og farver nede på mit værelse, siger hun, jeg kan hente det.

Der går ikke ret lang tid, så er hun tilbage med en æske farveblyanter og nogle stykker papir, som hun lægger på bordet.

Skal jeg bare skrive, at den er her? spørger hun. Men Fridolin ryster på hovedet.

Det er nok bedst, hvis folk ringer på nede hos jer, mener han.

Så skriver Freja, at de har fundet en kat, og at man skal ringe på på tredje sal til højre. Til sidst laver hun en tegning af katten. Den får fire ben og hale lige op i luften, og hun maler den orange på ryggen og på halen, og til sidst giver hun den to store gule øjne.

Så, siger hun og ser tilfreds på tegningen. Så kan missen blive fundet igen, og Fridolin nikker.

Ja, siger han, for jeg skal nok hænge sedlen op i morgen.

8

Da Fridolin kommer næste aften, har han katten med under armen. Han sætter den oven på Frejas dyne, og den lægger sig ned og ruller sig sammen lige med det samme.

Der kan den da godt sove, siger Fridolin og griner. Den kan godt lide at være her. Freja smiler og stryger den hen over dens røde pels.

Ja, siger hun. Men hvis mor ser den, så …

Hun klør missen lidt under hagen, og den strækker sig, mens den spinder.

Hvis hun ser, at der er en kat, fortsætter hun, så bliver hun tosset. Hun kan ikke lide katte.

Men der står på sedlen, at den er her, driller Fridolin.

Tror du, der kommer nogen og spørger efter den? siger Freja.

Fridolin tænker lidt, så lægger han hovedet på skrå og ser på hende.

Måske, siger han og griner. Ellers må den jo blive her.

I det samme ringer det på døren, og Freja og Fridolin ser hurtigt på hinanden, så rejser han sig op og gemmer sig helt nede i hjørnet bag Frejas seng, og Freja smider noget tøj hen over ham, så mor ikke kan se ham, hvis hun kommer. Freja kan høre, at mor har rejst sig inde i stuen og lidt efter kan hun høre hendes sko klapre på gulvet ude i gangen. Så lukker hun døren op, og Freja kan høre, at hun snakker med nogen derude. Nej, hører hun mor sige. Det er ikke her.

Jamen, jeg har spurgt din nabo, siger en mørk stemme. Og det er ikke dem, der har fundet den.

Freja springer ud af sengen og går ud i gangen. Der står en mand i døren, og hun kan se, at han har tegningen af den røde kat i hånden.

Den er herinde, siger hun hurtigt og peger ind i sit værelse.

Hvad er den? Mors stemme får en mærkelig klang. Der er ikke nogen kat her hos os. Alligevel lader hun den fremmede mand komme ind.

Manden er kæmpestor, ser Freja. Meget højere end mor og meget bredere og tykkere. Han har sort hår og sort skæg, og så smiler han hele tiden.

Er det dig, der har fundet min kat? spørger han med sin dybe og venlige stemme.

Freja kigger undskyldende på mor, så nikker hun.

Ja, den er herinde. Freja smækker døren op til sit værelse, så både mor og den fremmede mand kan se, at der ligger en rød kat oven på hendes dyne. Den sover ikke mere. Den har løftet hovedet og kigger op, så rejser den sig og strækker sig dovent, inden den springer ned på gulvet.

Nå, lille mis, siger den store mand. Han sætter sig ned på hug, og Freja ser, hvordan den stryger sig op ad ham. Han aer den hen over ryggen,

Har du en kat herinde? Mors stemme er helt tynd og lyder meget faretruende. Sådan bliver den, når hun er rigtig, rigtig gal, og der ikke er plads til, at al skælduden kan komme ud af hende på en gang.

Den har været oppe på loftet siden i går, skynder hun sig at sige. Det er bare lige nu, at den er her.

Du ved godt, jeg ikke vil have katte ind, hvæser mors vrede stemme. Hun tager luft ind for at skælde mere ud, men den store mand skynder sig at afbryde hende.

Så, så, lille dame, siger han og klapper hende beroligende på armen. Det er jo bare en kat, og din datter har jo ikke gjort noget dumt eller forkert.

Faktisk tværtimod. Hun har reddet katten fra at blive helt væk.

Det var ikke mig, siger Freja med en lille stemme og kigger ned. Det var Fridolin. Den fulgte med ham, og så tog han den bare med.

Og så tog han den med herind til dig? hvæser mor. Hvornår har han gjort det? Mor kigger sig rundt i værelset og snuser undersøgende.

Har den så tisset over det hele?

Freja ryster tavst på hovedet. Og den store mand smiler igen beroligende til mor.

Nu tager jeg katten med mig, siger han. Så er der vist ingen skade sket.

Han vender sig om for at gå ud i gangen igen med katten under armen, men så stopper han og ser tilbage på Freja.

Det kan være, du vil passe den for mig, når jeg skal på ferie? spørger han, og Freja nikker tavst.

Men jeg ved ikke, hvor I bor henne, siger hun stille.

Nå nej. Den store mand smiler bredt, så man kan se hans hvide tænder bag skægget. Han sætter katten ned og finder et stykke papir og en blyant i sin lomme. Med det samme går katten hen til Frejas seng igen. Den hopper op, og et øjeblik efter har den igen rullet sig sammen og ser ud, som om den sover.

Den kan ellers godt lide at være her, siger manden og giver mor sedlen med sit navn på. Han skal lige til at løfte katten op, så ser Freja bedende op på ham.

Må den ikke sove her til i morgen? spørger hun.

Det må den ikke for mor, det kan hun se, allerede inden hun har sagt noget.

Der må overhovedet ikke være hyggeligt her, siger Freja så. Hun ser op på den store mand og fortsætter. Her må ikke være jul, og der må ikke være julepynt. Der må heller ikke være nisser. Og til jul skal vi heller ikke have noget juletræ. Vi skal ned til en palme på en sandstrand, siger hun.

Ja, ja, ja, afbryder mor hende, inden hun siger mere.

Det lyder da også trist, siger den store mand hen over hovedet på mor. Jeg ville sørme også være ked af en jul, hvor der hverken var nisser eller juletræ. Det kan jeg godt sige dig, siger han. Så løfter han katten op igen, mens han smiler til Freja.

Nu tager jeg ham her med. Men i morgen ... Han kigger på Freja, så kan du bare komme en tur forbi og klappe ham, og så kan du se al den julepynt, jeg har.

Freja nikker, og hendes øjne stråler. Så kommer hun i tanke om Fridolin, der hele tiden har siddet omme bag ved sengen og gemt sig under en bunke tøj.

Må jeg tage Fridolin med? spørger hun.

Ja, ja, siger manden, selvfølgelig må du det.

9

Fridolin og Freja besøger manden med den røde kat, lige så snart Freja er hjemme fra sfo'en. Han hedder Thorsten, og heldigvis bor han kun nogle få opgange fra Freja. Han bor i en lejlighed, hvor der er varmt og hyggeligt, og den røde kat ligger i en lænestol. Der er julepynt over det hele, og der er julemusik i hans radio.

Ja, jeg elsker jul og nisser, siger manden og slår ud med armen.

Det gør jeg også, siger Freja, så peger hun på Fridolin og siger, at han er en nisse.

En nisse? spørger manden. En rigtig nisse?

Fridolin nikker.

Det er vist første gang, jeg har mødt en rigtig nisse, siger Thorsten imponeret.

Er der mange nisser? spørger han, da han lidt efter har hentet en bakke ude i køkkenet. Der er en skål med kage og kopper til at drikke af, og der er en hel kande med varm kakao. Og selv om Freja ved, at hun skal hjem og spise sammen med mor lige om lidt, kan hun ikke lade være med at spise to stykker af kagen, så godt smager den.

Fortæl mig noget mere om, hvordan det er at være nisse, siger Thorsten, og Fridolin vrider sig genert ovre i sofaen. For hvad skal han sige, når både Thorsten og Freja kigger nysgerrigt på ham? Freja vil også gerne høre noget mere om nisserne. Om hvordan det er at være en rigtig nisse.

Hvor bor du? spørger Thorsten, da Fridolin ikke siger noget.

Oppe på loftet, siger han. I nr. 21.

Hvor er det altså hyggeligt, at der bor rigtige nisser her i vores hus, siger Thorsten og kradser sig i skægget.

Hvor mange er I?

Fridolin flytter uroligt på sig, mens han kigger ned.

Nu er der kun mig, siger han så. Alle de andre er væk.

Thorsten sætter sin kop på bordet, mens han ser på ham.

Væk? spørger han. Hvor er alle de andre da blevet af?

Fridolin trækker på skulderen uden at svare, og Freja kan se på ham, at han slet ikke kan lide at snakke om det.

Thorsten ser på ham, og hans øjne er fulde af alvor.

Men du tror, at de er et eller andet sted? spørger han. At de bare har gemt sig?

Først nikker Fridolin. Så trækker han på skulderen.

De har ikke gemt sig, siger han. Jeg tror, der er nogen, der har fanget dem.

Nogen, der ikke kan lide jul.

Freja gyser, for tænk nu, hvis det er mor, der har fået alle nisserne til at forsvinde. Bare fordi hun ikke mere kan lide jul og julehygge.

Tror du, det er min mor? hvisker hun.

Fridolin ryster på hovedet alt det, han kan.

Nej, siger han. Det tror jeg ikke. Hun ved slet ikke, at der findes nisser.

Så ser han over på Thorsten. En dag for nogle uger siden, hvor jeg havde været nede i gården, var de væk alle sammen, da jeg kom op igen.

Der var sket et eller andet, det kunne jeg se, for stolen ved siden af kakkelovnen var væltet, og bordet var skubbet. Der var også helt koldt, og det lille tagvindue stod åbent. Ilden i kakkelovnen var gået ud, og maden i gryden var blevet kold.

Han ryster på hovedet, mens han fortæller videre.

Så tændte jeg op i komfuret igen og varmede maden. Jeg troede jo, at de ville komme. Men de kom ikke, og så spiste jeg selv.

Fridolin tier stille og ser ned i gulvet foran sig.

Det var da mærkeligt, siger Thorsten så. Han klør sig i sit store sorte skæg igen, mens han tænker på, hvad Fridolin har fortalt. Så stryger han tankefuld katten over pelsen.

Men du tror, der havde været nogen? spørger han, og Fridolin nikker.

Måske, hvisker han.

Har du prøvet at spørge nogen af de andre nisser, du kender, om de ved noget?

Fridolin krymper sig på sofaen ved siden af Freja. Han ser på den røde kat, der er hoppet op til Thorsten.

Alle de andre nisser, siger han så med en lille bitte stemme, de er også

væk.

Nu smiler Thorsten, selv om Freja synes, at det er en meget sørgelig historie, og at der overhovedet ikke er noget at smile ad.

Ved du hvad? siger han. Jeg vil gerne hjælpe dig med at finde de andre nisser.

Vi skal lægge en plan, siger den store mand med det sorte skæg. Vi skal først finde ud af, hvem det er, der vil nisserne til livs. Man kan undre sig over, hvorfor der er nogen, der vil have nisserne væk.

Der er nok nogen, der ikke kan lide, at det er hyggeligt. siger Freja. Nogen, der ikke kan lide jul.

10

Mor, siger Freja næste morgen, da de sidder og spiser morgenmad. Hvis du kunne, ville du så ønske alle nisserne væk?

Hvad? Hendes mor kigger op fra sin avis. Hvad for nogen nisser?

Ja, de rigtige nisser. Dem der bor oppe på loftet. Der hvor der er hyggeligt. Mor sukker.

Det er noget pjat med de nisser, siger hun og kigger ned i avisen igen. Der findes altså ikke nisser, fortsætter hun. Ikke andet end sådan nogen af garn, som mormor lavede. Og de er ærlig talt grimme.

Hun tager en slurk af sin kaffe og kigger på Freja hen over koppen.

Jamen, ville du ønske dem alle sammen væk, hvis du kunne? spørger Freja igen.

Mormors nisser?

Nej, siger Freja. De rigtige nisser.

Hold nu op, siger mor og sukker. De findes jo ikke.

Men Freja ved, at de findes. I hvert fald er der én nisse, det ved hun. Og det er Fridolin. Men måske er det også bedst, at mor bare ikke ved, at han er nisse.

Om eftermiddagen, da hun kommer hjem fra sfo'en, lister hun op på loftet og banker på Fridolins dør. Han ligger på sin seng og læser i en eventyrbog. Ilden buldrer i kakkelovnen, og der brænder et stearinlys på bordet. Der er hyggeligt, og over det hele hænger den fineste glitrende julepynt.

Det var sjovt, da du fik julepynten til at komme af sig selv, bare fordi du spillede på fløjten, siger Freja. Og småkagerne og juletræet.

Fridolin nikker og ser glad ud.

Jeg ønskede bare, at de skulle komme. At der skulle blive julepyntet og fint, siger han og ser rundt. Han er også godt tilfreds med, hvor hyggeligt der er blevet.

Jamen, siger Freja så og lægger hovedet på skrå. Kan du så ikke bare ønske, at din mor og far kommer tilbage, mens du spiller på fløjten? På samme måde som du gjorde de andre ting, foreslår hun stille.

Årh jo. Fridolin springer op, så bogen falder ned og lander med et bump på gulvet. Jo, siger han, selvfølgelig. Han har gemt fløjten i det lille skab oppe på væggen. Nu sætter han den hurtigt for munden. Han lukker øjnene og trækker vejret et par gange, inden han endelig blæser stille og forsigtigt i den.

Der lyder de fineste og sørgmodigste toner, og lidt efter begynder farfars gamle gyngestol at rokke i takt. Freja stirrer spændt på den, mens Fridolin blæser lidt kraftigere. Nu begynder tonerne at lyde som et mørkt og brusende hav, men der kommer ingen nisser. Ingen mor og far og ingen farfar.

Øv, siger Freja og skutter sig, men det lød heller ikke rigtig hyggeligt. Først var det sørgeligt og trist, og så blev det farligt, synes hun.

Fridolin nikker sætter sig ned igen.

Ja, siger han og tænker på, hvordan det lød. Måske er de et sted, hvor der er iskoldt og mørkt og farligt. Et sted, de ikke kan komme hjem fra. Freja nikker og ser på ham med store runde øjne.

Tror du, Thorsten kan hjælpe med at finde dem? spørger hun. Hvis de virkelig er sådan et sted. Hendes stemme er fuld af tvivl.

Skal vi ikke spørge ham? foreslår Fridolin. Han har jo sagt, at han gerne vil hjælpe os.

Freja og Fridolin puster lyset ud og skynder sig ned ad trappen. Det er helt mørkt udenfor, og Freja ved godt, at hun ikke må gå ud nu. Hun har heller ikke jakke på og støvler. Bare sine sutsko. Men der er ikke ret langt derhen, og de løber, og så går det nok, tror hun.

De ringer på dørtelefonen, og der går ikke ret lang tid, før Torsten svarer.

Hallo, siger han.

Der er bare os, siger Fridolin og Freja i munden på hinanden. Vi skal bare lige spørge dig om noget. I det samme kommer den røde kat og stiller sig op ved døren. Den vil også med ind.

Fridolin har taget den lille fløjte med. De viser Thorsten den, og Freja skynder sig at fortælle, hvad det er for en, og hvad den kan.

Rolig, rolig, rolig, siger Thorsten. Jeg kan slet ikke forstå, hvad det er, du siger, når du siger det hele på en gang. Fortæl mig nu det hele fra en ende af.

Og så begynder hun forfra. Hun fortæller om butikken, hvor Fridolin fandt fløjten, og at han fik lov til at få den. Hun fortæller om julepynten og julesmåkagerne og juletræet, som mor bare slæbte ud på altanen.

Det var da en mærkelig fløjte, siger Thorsten med stemmen fuld af undren. Sådan en har jeg lige godt aldrig set før. Han holder den forsigtigt i sine

store hænder, og Fridolin nikker, da han spørger, om han også må prøve at puste i den. Men den giver også bare et lille trut, da han prøver.

Man skal være en rigtig nisse for at kunne bruge den, siger Fridolin og sætter den for munden.

Vi troede, vi kunne få nisserne til at komme igen ved at fløjte i den, siger Freja. Men det lød så uhyggeligt, og de kom ikke.

Så spiller Fridolin på den igen, og selv om han blæser forsigtigt og meget let i fløjten, er det mørke, uhyggelige og langtrukne toner, der kommer fra den. Slet ikke noget, der glitrer som sne i solskin. Det lyder som sorte bølger, der bruser op over klipperne.

Nej, hvor er det en mærkelig fløjte, siger Thorsten. Han ser igen undrende på den. Men det er måske rigtigt, at alle disse lyde fortæller noget om, hvor nisserne er. At de er et sted, hvor ulvene hyler, og hvor havet bruser, og hvor storme hyler om ørerne på dem. Så smiler han sit store, brede og venlige smil.

Men de er der et sted, siger han. Jeg er sikker på, at det er det, man kan høre. Nu skal I gå hjem, for det er sent. Og i morgen må vi sammen prøve at finde ud af, hvad det er for et sted, og hvor nisserne er.

11

Næste dag skynder Fridolin og Freja sig hen til Thorsten. Inde i hans stue ligger store stabler af bøger, som han har taget ned fra sine reoler for at se i dem. Han har forsøgt at finde ud af noget om nisserne.

Det står ingenting om nisser, siger han og slår beklagende ud med armene.

Har du så slet ikke fundet ud af noget om, hvor de er? spørger Freja. Hun kan se på Fridolin, hvor skuffet han bliver. Han havde håbet, at den store og rare mand kunne hjælpe ham.

Thorsten ryster på hovedet.

Næh, siger han. Jeg har ikke nogen bøger om nisser. Men måske er det bare mig, der ikke har de rigtige bøger, siger han så.

Hvad så? spørger Freja. Hun ser igen over på Fridolin. Hun kan se, at han er ked af det. Men Fridolin bøjer sig ned og klapper katten. Han siger ingenting, for at de ikke skal lægge mærke til, at han er lige ved at græde.

Freja ser igen på Thorsten, der samler bøgerne sammen for at sætte dem på plads. Men vi giver ikke op endnu, siger han så og smiler. Vi må hellere gå en tur på biblioteket. De har mange flere bøger end jeg. Mon ikke de også har nogen om nisser.

Det er næsten mørkt udenfor, da de lidt efter går hen ad gaden. Thorsten holder Freja i den ene hånd, og Fridolin går ved siden af. Han vil ikke holde i hånden. Thorsten går med lange skridt, så Freja og Fridolin må skynde sig for at følge med. Oppe under gadelygterne kan man se sneen hvirvle ned. Det stråler fra alle butikkerne, for der er pyntet så fint med julepynt. Freja kunne godt have tænkt sig, at der også var lidt tid til også at kigge på det, men det har Thorsten ikke tid til.

Nej, siger han og griner. Han trækker i hende, da hun stopper. Vi skal hen til biblioteket, inden de lukker. Du skal jo også hjem til din mor og spise aftensmad lige om lidt, ikke?

Inde på biblioteket er der også julepyntet. Der står et kæmpestort juletræ lige inden for døren, og det er pyntet med alt muligt hjemmeklippet julepynt, der ser gammeldags ud. Freja ser længe på det. Hun kan nu bedre lide den slags julepynt, der er købt, og hvor der er glimmer på, så det rigtig kan glitre, når lysene bliver tændt.

Nu skal vi så bare finde afdelingen for nissebøger, siger Thorsten og skynder sig forbi juletræet.

Det er vist derhenne, siger Freja og peger, for henne ved siden af træet er der en hel udstilling af hyggelige julebøger. Det er mange nissebøger.

Hmm. Thorsten kigger hurtigt på dem. Det er ikke helt sådan nogen, jeg havde tænkt mig, siger han og bladrer i en af dem. Det er en bog med opskrifter på strikkede nisser.

Det er altså nissebøger, siger Freja.

Thorsten smiler.

Ok, siger han. I kan blive her. Så kigger jeg på rigtige nissebøger, og jeg kommer tilbage lige om lidt.

Der står allerede an anden pige og bladrer i bøgerne.

Freja klemmer sig ind foran hende, for pigen skal ikke tage dem alle sammen. Hun har allerede to store bøger, som hun holder ind til sig.

Ork, der er bøger nok til os alle, siger Thorsten. I kan jo tage, hvad I har lyst til at låne, foreslår han og smiler også til den fremmede pige, inden han går videre.

Freja kigger på pigen, som kigger tilbage. Hun ser dum og sur ud, synes Freja. Hun ser i hvert fald ikke glad og venlig ud. Hun har en tynd blå bluse og en kort lyseblå nederdel på med glimmermønster, og hun har bare ben og fine sko, der også er lyseblå. Freja kigger ned ad sig selv. Hun føler sig dum i sin tykke jakke og vinterstøvler. Hun vil også heller have sådan noget fint tøj med glimmer på.

Øv, hvor ser du dum ud, siger Freja, bare for at sige et eller andet.

Ha, fnyser den anden pige. Hun smider de to bøger fra sig, mens hun ser på Freja og Fridolin med sine blå øjne. Men hun bliver alligevel stående lige foran udstillingen.

Vi gider ikke snakke med hende, siger Freja og trækker i Fridolin. Vi skal kigge på nissebøger. Vi skal finde nogen om rigtige nisser.

Det er altså åndsvagt at glo på bøger om nisser, siger pigen med glitternederdelen. Nisser er åndssvage, og de er grimme. Hun fnyser. Der findes heller ikke nogen rigtige nisser, siger hun så.

Det gør der da i hvert fald, råber Freja vredt. Hun peger på Fridolin.

Han er altså en rigtig nisse. Kan du ikke se det?

Den fremmede pige ser længe på Fridolin.

Ha, fnyser hun. Det kan godt være, du ligner en nisse med den der dumme strikkehue på. Men du er bare en dum unge, siger hun så.

Du kan selv være en dum unge, hvæser Freja tilbage. Du skal bare tie stille, for du er en dum grim snotunge.

Der findes ikke nisser, siger pigen igen. Hun krydser armene foran sig, mens hun ser vredt fra Fridolin til Freja. Alle nisserne er nemlig væk. Pist væk.

12

I det samme kommer Thorsten igen med en stor stak bøger.

Nåå, siger han og ser fra den fremmede pige til Freja og Fridolin. Finder I ud af noget om nisserne? spørger han.

Ha, fnyser pigen, inden Freja når at svare. De åndssvage nisser er altså væk, siger hun, langt væk. Så drejer hun om på hælen og går over mod døren og ud i mørket.

Tilbage foran det store juletræ og alle julebøgerne står Thorsten og kigger efter hende.

Nisserne er væk? gentager han. Han klør sig i sit store mørke hår. Hvor ved hun det fra? Så ryster han på hovedet og får lånt sine bøger, så han kan få dem i en pose, og de kan komme hjem.

Da de lidt efter går hen ad gaden, ser Freja pigen igen. Hun står i en port og læner sig op ad muren. Det ser mærkeligt ud, synes Freja, når hun nu kun har den korte fine nederdel på og bare ben inden under.

Hun ligner en, der fryser, siger hun. Hun drejer hovedet og ser på pigen, da de går forbi. Og pigen vrænger og rækker tunge ad hende.

Snotunge, hvæser Freja tilbage. Hun ser sig over skulderen, så hun også kan række tunge ad hende. Pigen er trådt ud midt på fortovet og står og peger på dem. Hun har noget i hånden, som hun svinger med.

Du er bare en åndssvag dum tøs. Freja siger det ikke så højt, for hun vil helst ikke have, at Thorsten hører det. Hun vil ikke så gerne have, at han synes, hun er fræk.

Hvorfor stod hun der med bare ben? undrer Fridolin sig lidt efter. Det er jo koldt. Det sner, og hun havde kun sommersko på.

Thorsten nikker ved siden af ham.

Ja, siger han. Det så mærkeligt ud. Men måske ved hendes mor eller far ikke, at hun render rundt herude i sommertøj.

I stedet for at gå videre hjem til Thorsten går de alle tre hen til Frejas opgang. Thorsten ringer på døren, og da mor lukker op, går han med op.

Ja, det er mig igen, siger han, da han kommer ind. Jeg vil bare lige sige hvem jeg er, nu dine børn af og til kommer forbi for at klappe min kat og for at læse bøger om nisser, siger han. Han rækker mor hånden og smiler til hende inde bag sit store skæg.

Åh, siger mor.

Mor vil altså ikke have jul og julehygge, hvisker Freja, da mor ikke siger mere. Hun kan ikke lide nisser.

Nåååå, siger Thorsten og smiler igen. Jamen, det er da også ok. at ville noget andet, siger han og kigger rundt. Nu er det kun Freja, der står ved siden af ham.

Hov, hvor blev Fridolin af? spørger han.

Freja fniser. Sådan er Fridolin, hvisker hun. Lige pludselig er han der, og lige pludselig er han væk.

Da Freja ligger i sin seng om aftenen, kan hun ikke lade være at tænke på pigen på biblioteket. Hun tænker på, at hun stod ude i kulden med sine bare ben og sine fine sko. Hun tænker også på, at hendes mor ikke siger, at hun skal tage flyverdragt på og støvler. Det siger mor altid, at Freja skal. Det var også underligt, det, hun sagde om nisserne, synes Freja. At de alle sammen er væk. Hvorfor sagde hun det? Og hvor ved hun det fra?

Så kommer hun til at tænke på Fridolin. Tænk, hvis han også pludselig forsvandt. Han er jo en rigtig nisse. Og hvis nu dem, der ikke kan lide nisser, har opdaget, at han er der. Hun er nødt til at stå op igen. Bare for at liste op ad bagtrappen og ind på loftet for at se, om han er der endnu.

Og det er han. Månen skinner ned til ham gennem det lillebitte tagvindue. Og hun kan se, at han ligger i sin seng og sover med den tykke dyne trukket helt op over ørerne. Det er bare næsen og det lyse hår, der stikker frem. Han hører ikke engang, at hun åbner døren, og han hører det heller

ikke, da hun lige så stille lukker den i igen for at liste ned i sin seng. Det bliver alligevel den dejligste jul, synes hun. For det er så hyggeligt, at Fridolin er der. Og det er dejligt, at Thorsten også er der med al sin nissesnak og sin julepynt. Hvis bare ham og mor også kunne blive gode venner, det kunne hun godt tænke sig. Og hvis bare de også kunne finde Fridolins mor og far og hans gamle farfar. Så kunne det blive den bedste jul nogensinde.

13

Næste dag er Freja og Fridolin igen henne ved Thorsten. Han har læst i bøgerne, han lånte på biblioteket om nisser, og hvordan de lever. Men der står ikke noget i dem, som kan hjælpe dem til at forstå, hvad der er sket. Der står kun, at nisserne er et magisk folk, som man troede på i gamle dage.

Det er rigtig nok det med magien, siger Freja til Fridolin, for du kan lave magi, når du spiller på fløjten.

Fridolin nikker og smiler.

Ja, siger Thorsten. Må jeg ikke også se, hvad du kan? Kan du ikke fløjte noget hyggeligt frem til os?

Det kan Fridolin sagtens. Han sætter fløjten for munden og blæser stille i den. Lyden risler som hundredvis af små bitte klokker, og da de vender sig om for at gå ind i stuen, er der allerede dækket op med te og småkager.

Ej, hvor er det en fantastisk fløjte, siger Thorsten og slår hænderne sammen. Sådan en fløjte kunne jeg også godt tænke mig at have.

De sætter sig ned. De to børn i sofaen, hvor katten også breder sig, og Thorsten i den store lænestol. De drikker af teen og spiser af kagerne, og så lægger Thorsten hovedet på skrå og ser tænksomt på Fridolin.

Hvad ved du mere om nissernes magi? spørger han. Hvorfra vidste du , at det var en nissefløjte, du fandt?

Det ved jeg ikke rigtig, siger Fridolin og kigger ned. Jeg har aldrig set en før.

Han piller lidt i nogle af de krummer, der ligger tilbage på tallerkenen. Han kan ikke lide, når Thorsten vil have ham til at fortælle. Alligevel nikker han en lille smule.

Farfar fortalte om nissefløjter, siger han så. Og han fortalte om at ønske sig noget så meget, at man kan få det til at ske, når man blæser sit ønske igennem fløjten.

Kan man også ønske noget ondt? foreslår Thorsten.

Fridolin ryster på hovedet.

Det tror jeg ikke, siger han og ser op. Nisser ønsker kun gode ting. Det er ikke en ond nisse, der har tryllet de andre nisser væk.

Jamen, hvem er det så? undrer Thorsten sig. Eller hvad kan der ellers være sket?

Fridolin ryster igen på hovedet. Han prøver at huske, hvad farfar fortalte.

Han fortalte altid hyggelige historier, siger han, men han fortalte også om onde ting. Han fortalte om de vilde hekse. Og han fortalte om magiens store bog, siger han. I den står de magiske formularer til både ondt og godt. Nisserne vogtede over bogen, men heksene stjal den engang for længe siden, hvisker han. Så sidder han stille lidt.

Det lyder uhyggeligt, siger Freja og gyser. Hun kan ikke lide tanken om, at der findes hekse og magiske bøger.

Fridolin ser på hende. Så smiler han.

Men farfar sagde også, at heksene er dumme, og at de er nemme at narre.

Måske er det heksene, der har villet have nisserne og julehyggen væk, siger Thorsten tænksomt.

Måske, hvisker Fridolin, fordi han ikke ved, hvad han ellers skal sige.

Men hvorfor? tænker Thorsten højt.

Så kommer Freja i tanker om den pige, der stod nede på biblioteket.

Tror I, hun er en heks? spørger hun, eller tror I, at heksene har taget hendes mor? tænker hun højt. At det er derfor, hun går rundt og fryser?

Hun er i hvert fald ikke nogen nisse, siger Fridolin bestemt. Der er ingen nisser, der har sådan noget blåt tøj på og er lige så dumme som hende.

Hold nu op med det der med, at nogen er dumme. Det dur ikke at sige sådan om andre, siger Thorsten. Men der var alligevel noget mærkeligt ved hende, fortsætter han. Måske skulle vi prøve at finde hende igen. Måske kan hun hjælpe os.

Nu? Freja ved ikke, om hun tør gå hen til hende, hvis hun er en heks.

Men Thorsten smiler bare og holder hånden afværgende op.

Nej, ikke nu, siger han. For ved I hvad? Nu går jeg ud og laver vaffeldej, og så går vi hjem til din mor og spørger, om ikke hun har et vaffeljern.

Åh, jubler Freja. Det er en god ide.

Om aftenen, da alle vaflerne er spist, ligger Freja i sin seng. Fridolin er listet op til sig selv, men inde i stuen sidder mor og Thorsten stadig og snakker. Det lyder så hyggeligt, synes hun. Også selv om de snakker om alt muligt andet end nisser.

14

Jeg kunne godt tænke mig at finde den pige igen, siger Thorsten næste dag, da Freja og Fridolin igen har ringet på hans dør.

Om ikke andet, så fordi børn ikke skal gå rundt og fryse med bare ben, når det næsten er jul. Der må jo være noget galt hjemme hos hende, siger han.

Vi skal finde ud af, om hun kan hekse, siger Freja bestemt. Hun ser med store øjne på Thorsten.

Måske er det hende, der fik alle nisserne til at forsvinde, siger hun.

Hun kan godt huske, hvordan det lød, da Fridolin prøvede at spille, for at nisserne skulle komme tilbage. Det lød af is og kulde, synes hun, og af storm og hav og store bølger. Det lød hekseagtigt.

Hvad siger du? siger Thorsten og ser på Fridolin, der kryber sammen i den store lænestol. Men Fridolin siger ingenting. Han kan ikke lide al den snak om hekse.

Alligevel går han med Freja og Thorsten ned på gaden for at se, om de kan finde pigen igen. De går hen forbi porten, hvor hun stod dagen før. De kigger op mod vinduerne i huset. Nogle steder er der lys, men hun er ikke at se.

Thorsten trækker kraven godt om ørerne og stikker sine store hænder i lommerne, fordi det er så koldt. Og til sidst vender han om for at gå tilbage.

Hvis der er lys, så er der nok også en mor eller en far, der er hjemme, siger han.

Fridolin bliver stående og kigger op ad huset en gang til, og pludselig giver det et gib i ham. Han peger op mod et af de vinduer, hvor der ikke er lys. Der kan han se et ansigt, der kigger ned. Og han er sikker på at det er hende. Pigen med det blå tøj.

Der er hun, hvisker han. Så drejer han rundt og løber efter de andre for at få dem til at komme tilbage.

Men selvfølgelig er hun der ikke, da de lidt efter står foran huset igen og kigger op.

Det var der, siger Fridolin og peger. Men nu er der bare et gardin og en mørk rude.

Hmm, siger Thorsten. Han er henne og kigge på dørskiltet med alle navnene. Han prøver også at trykke på ringeklokken, men der er ingen, der lukker op. Han ryster på hovedet.

Nej, vi må hellere gå hjem, siger han til Freja og Fridolin, der stadig kigger op ad huset.

I det samme kommer pigen til syne i porten. Hun har det samme lyseblå tøj på som dagen før, ser Freja. Men hun har også noget i hånden, som hun peger på dem med. Uden at tænke over det tager Fridolin sig til lommen, hvor han har sin nissefløjte. Der lyder en susen, som om det pludselig blæser op, og Freja er lige ved at falde, så forskrækket bliver hun. Det er, som om noget rusker i hende, synes hun. Pigen kommer tættere på og svinger igen med noget i luften foran sig, og igen suser det uhyggeligt og rusker, som om der kom endnu et vindstød.

Hvad er det, hun laver? gisper Freja, mens hun holder fast i Thorstens jakke.

Han stirrer også på pigen.

Jeg ved det ikke, hvisker han og ser på Fridolin.

Fridolin har fat i fløjten og blæser i den alt det, han kan, og det hyler og suser og knitrer, så alle de andre folk på gaden ser forskrækket på dem og skynder sig udenom i en stor bue.

Freja trækker sig også baglæns væk fra de to, helt over mod husmuren. Hun stirrer skiftevis på Fridolin og den fremmede pige. De ser begge to helt sammenbidte ud. Fridolin står stille med fløjten for munden med næsten helt lukkede øjne. Pigen står henne ved porten. Hun holder i et eller andet, som hun er nødt til at holde fast i med begge sine hænder. Noget hun svinger med, mens hun råber rasende ad Fridolin.

Forsvind din lede nisse.

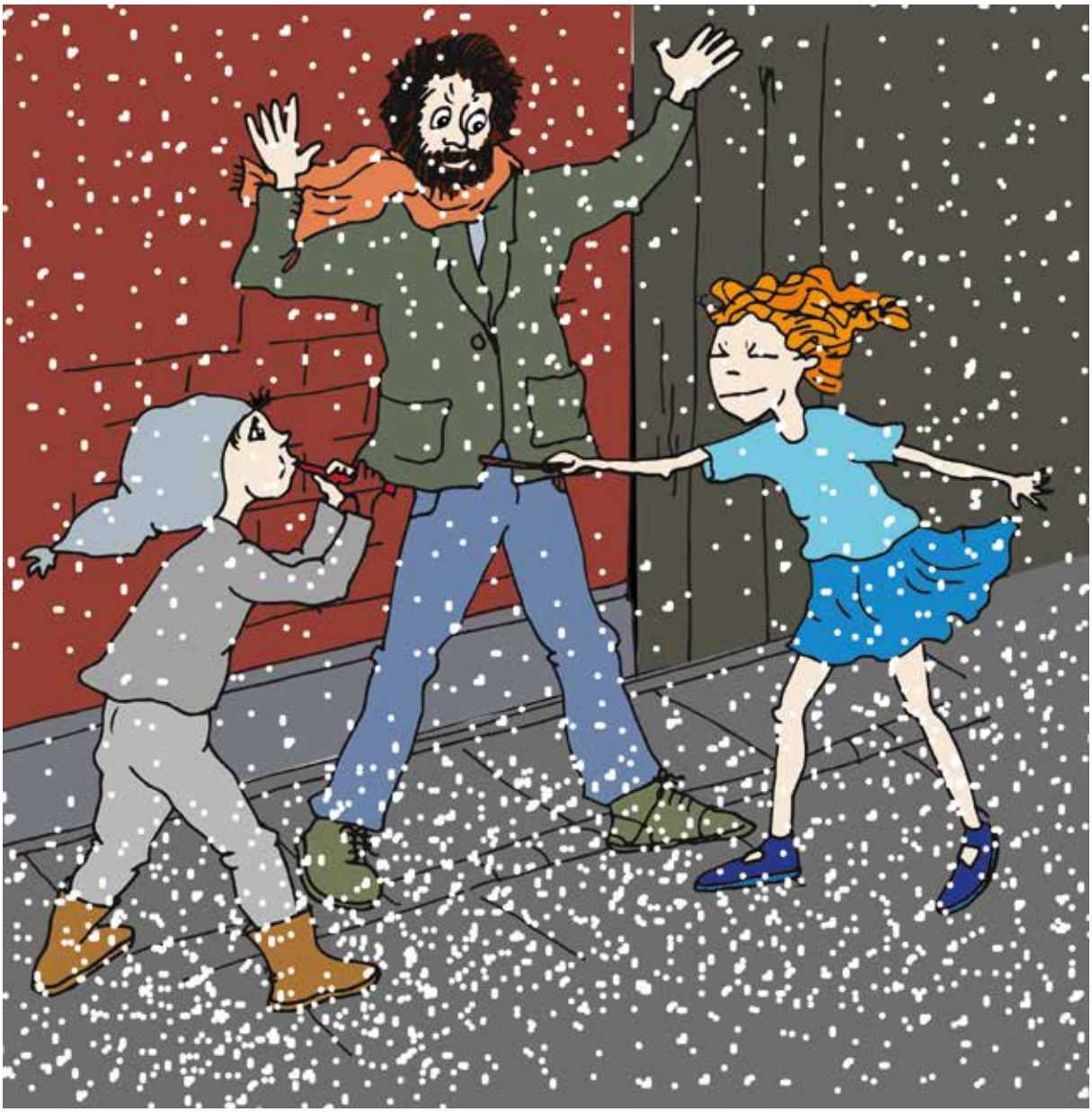

Men Fridolin forsvinder ikke. Han blæser i sin fløjte alt det, han kan.

Thorsten har også trukket sig væk fra dem. Han ser fra den ene til den anden.

Pludselig ser Freja, at han træder ind imellem dem. Han holder armene op i luften og gør tegn til dem om, at de skal holde op med det, de laver. Fridolin sænker fløjten lidt og blæser mere stille nu. Han går tættere på Thorsten og følger langsomt med hen imod pigen.

Freja lader sig også trække med for bedre at kunne se, hvad der sker. Det er som om pigen har mistet noget af sit vilde raseri. Og endelig kan Freja se, hvad det er, hun holder i hænderne. Det er bare en sort pind.

15

Med et par lange skridt er Thorsten henne ved hende og får fat i pinden.

Hvad er det dog, du laver? spørger han hende, mens han hurtigt gemmer den væk under sin jakke. Hans stemme lyder både rolig og venlig, synes Freja, der hele tiden holder sig bag ved ham.

Men pigen snøfter bare til svar. Hun ser op i hans skæggede ansigt, og så peger hun på Fridolin med fløjten.

Han er en af dem, hyler hun.

Ja, siger Thorsten. Det er han. Og det må han godt være, fortsætter han roligt. Vi skal alle sammen være her.

Nej, vi skal ej, hvæser pigen. Han skal ikke være her. Hun snøfter og peger rasende på Fridolin, mens hun leder efter ordene. Han skal derud, hvor de andre nisser kom hen.

Hmmm, siger Thorsten. Og hvor er så det?

Fridolin er holdt op med at spille på fløjten. Der er blevet stille og helt almindeligt på gaden igen. Folk går ikke længere uden om dem i en stor bue. Nu stirrer de bare lidt forundret på den tynde pige, der står der midt i sneen og kulden i t-shirt og kort nederdel og med bare ben.

Kom, siger Thorsten og rækker hånden ud for at tage hende i hånden. Men pigen vil ikke holdes i hånden. Hun gemmer lynhurtigt sine hænder bag ryggen og træder et par skridt baglæns, men Thorsten følger med.

Hvor var det, du sagde, at de andre var kommet hen? spørger han med sin roligste stemme.

Ud i det der tårn, siger hun og slår ud med armen, som om hun er ligeglad. Det ved jeg ikke, føjer hun til. Et eller andet sted.

Kan du ikke fortælle mig lidt mere om, hvad det er for et tårn, og hvor det er henne? spørger han.

Nej, snøfter pigen vredt.

Var det dig, der fik dem derud? spørger han, og pigen nikker.

Hvordan gjorde du?

Hun trækker på skulderen, som om hun er ligeglad.

Med den der ... siger hun så og peger på Thorstens jakke, der hvor pinden blev gemt.

Hvad er det for en underlig pind? spørger Thorsten og lægger venligt hovedet på skrå, mens han smiler til hende. Jeg synes bare, vi skal gå op i den

lejlighed, hvor du bor, fortsætter han og peger på hendes bare ben. Du fryser jo, dine ben er helt blå af kulde. Det er alt for koldt herude.

Nej, siger pigen. Der er alligevel ikke nogen hjemme.

Nå, hvorfor er der ikke det? spørger Thorsten

Pigen svarer ikke. Hun trækker bare på skulderen igen.

Tror du så ikke, at det vil være en god ide, at jeg får fat i nogen, der kan hjælpe dig? Nogen, der kan få fat i din mor? Det dur jo ikke, at du render rundt herude helt alene. Du har jo været alene hjemme i flere dage, ikke?

Pigen kniber munden sammen til en smal streg, men hun nikker alligevel ganske lidt.

Jeg vil jo gerne hjælpe dig, siger Thorsten, og Freja ser, at han fisker sin telefon op af bukselommen.

Nej, hvæser pigen. Mor gider ikke, at du ringer til nogen. Så vender hun rundt og løber ind i porten, men Thorsten følger med, og Fridolin og Freja er lige i hælene på ham.

Pigen springer op ad trapperne, og de andre følger med, så godt de kan. Mens hun fumler med nøglen for at få låst op, lægger Thorsten mærke til skiltet på døren. Der står, at her bor Bella og Victoria. Så snart pigen har fået døren åbnet, sætter Thorsten sin store sko i klemme, så hun ikke kan smække den i igen.

Og du hedder Victoria? gætter han, da han er fulgt efter hende ind i gangen. Er Bella din mor?

Pigen siger ingenting.

Jeg bliver nødt til at snakke med din mor, siger Thorsten. Vi gør dig ikke noget, fortsætter han. Jeg vil gerne bare sikre mig, at du har det godt.

Freja ser nysgerrigt rundt i lejligheden. Der lugter mærkeligt, synes hun. Der ser heller ikke særlig hyggeligt ud. Der er ingen julepynt, og der er rodet, men det ligner ikke et heksehus, synes hun.

Mor er her ikke lige nu, siger Victoria og forsvinder ind i stuen.

Vi kan måske vente på hende, siger Thorsten, da han følger efter hende. Fridolin og Freja bliver stående henne ved stuedøren. Der er ingen af dem, der kan lide at være i lejligheden. De er også begge to klar til at springe af-

sted, hvis hun igen begynder på noget uhyggeligt. Men Thorsten tager det roligt. Han sætter sig ned på den slidte sofa og ser sig rundt.

Det er længe siden, din mor har været her, ikke? spørger han venligt.

Victoria svarer ikke, men Freja kan se på hendes ansigt, at det er sådan, det er.

Hun lovede, at mormor ville komme, siger pigen pludselig, og hendes stemme lyder trist. Men hun kom aldrig.

Det dur jo ikke, siger Thorsten roligt. Så må vi da have fat i hende. Han smiler til pigen. Men hun siger ikke mere. Hun vender bare ryggen til og vil ikke fortælle, hvor mormor er, eller hvordan de får fat i hende.

16

Heldigvis er der en opslagstavle i køkkenet, hvor der sidder en seddel med nogle telefonnumre på. Thorsten ringer til det første, og den person, der tager telefonen, lyder til at være en ældre dame, synes han.

Er det mormor? spørger han forsigtigt.

Det er muligt, svarer stemmen i den anden ende. Hvem spørger?

Det gør Victoria, siger han så. Han fortæller hurtigt, hvor han ringer fra, og at der sidder en pige og venter på sin mormor.

Åh, sukker damen i den anden ende. Er Bella nu på hospitalet igen?

Det ved jeg ikke, siger Thorsten. Hun er her ikke, og det dur ikke, at et barn er alene.

Mens vi venter på mormor, kan du så ikke fortælle mig lidt mere om denne her pind, du havde? siger Thorsten, da han kommer ind i stuen igen. Han sætter sig på sofaen og ser spørgende på Victoria. Men det er helt tydeligt, at hun ikke har lyst til at fortælle noget som helst. Hverken om pinden, eller hvor hun havde den fra. Men da Thorsten tager den frem og ser undersøgende på den, bliver hun bange.

Du må ikke, hvisker hun med stemmen fuld af skræk. Hun holder en arm op foran sit ansigt, som om hun vil beskytte sig imod den. Som om hun tror, han vil bruge den imod hende.

Henne i døren har Fridolin også fået den røde fløjte op af lommen. Han står med den, klar til at blæse i den, hvis det bliver nødvendigt.

Nej, der sker ikke noget, siger Thorsten beroligende. Han gemmer pinden igen. Jeg vil bare så gerne høre lidt mere om, hvad det er for en underlig pind.

Hvor har du den fra? spørger han, da hun ikke siger noget.

Victoria trækker på skulderen og ser væk.

Det er mors, siger hun endelig.

Nå? Thorsten kigger forundret på den. Så kigger han på Victoria igen.

Hvad i alverden bruger hun sådan en til? undrer han sig. Og hvor har hun den fra?

Victoria trækker på skulderen og ser væk.

Den lå i heksebogen, siger Victoria og krydser armene foran sig. Det er en magisk pind, hvisker hun.

Heksebogen? Freja råber det næsten. Har I også en heksebog?

Victoria ser hen på hende.

Ja, siger hun.

Hvad bruger din mor den til? spørger Thorsten og kan ikke lade være med at smile.

Victoria trækker på skulderen.

Alt muligt sjovt, siger hun. Men nogen gange bliver det for meget for mor, Nogen gange hekser hun forkert. En dag heksede hun en hest ind i lejligheden, og når der sker sådan noget, så er det, at dem nedenunder ringer til politiet, fordi de tror, her foregår underlige ting, og at det er, fordi hun er blevet tosset igen. Så bliver hun indlagt.

Jaså, siger Thorsten og ved ikke længere, hvad han skal tro.

Og så brugte du den der til at få nisserne til at forsvinde? råber Freja vredt, mens hun peger på den sorte pind.

Ja, siger Victoria og ser hånligt på Freja. Det gjorde jeg.

Jamen, hvorfor?

Nu griner Victoria hånligt.

Jeg kan bare ikke lide nisser, siger hun.

Både Freja og Fridolin ser måbende på hende.

Hvorfor ikke? vil Freja vide. Nisserne har da ikke gjort dig noget.

Pigen fnyser.

Jeg kan ikke lide jul, siger hun. Jeg kan ikke lide julepynt.

Hvorfor ikke det? undrer Thorsten sig. Jul er da hyggeligt.

Er det hyggeligt, at der bliver jul med nisser over det hele og julepynt og juletræer, når ens mor er indlagt, og de siger, hun er sindssyg? Hun ryster vredt på hovedet, inden hun fortsætter. Nej, siger hun. Så skal det bare ikke være jul. Det var derfor, jeg ville have julen og alt det til at forsvinde.

Det lyder altså helt utroligt, det, du fortæller, siger Thorsten og læner sig frem mod Victoria. Du har hekset næsten alle nisserne væk. Kan du ikke fortælle mig noget mere om det? Men Victoria krydser bare armene foran sig og ser ud i mørket gennem vinduet. Hun har ikke mere at sige.

Nå, jeg er også ved at være sulten, fortsætter Thorsten. Har du noget mad i køleskabet?

Victoria ryster på hovedet.

Næh.

Vil du så ikke med hjem sammen med os? Vi skriver en seddel til din mormor, så hun ved, hvor du er blevet af. Og går vi hjem og laver …

Han når ikke at sige mere, inden Freja afbryder ham henne fra døren.

Vi laver vafler, jubler hun. Det er Thorsten rigtig god til.

17

Victoria vil ikke med. Men der går ikke lang tid, inden Freja får en fornemmelse af, at hun alligevel følger efter dem.

Hun er nok sulten, hvisker hun til Thorsten.

Han nikker.

Ja, hvisker han tilbage, det tror jeg også. Men nu lader vi bare som ingenting. Så kommer hun nok.

Og det gør hun. Da Thorsten låser sig ind i huset, hvor han bor, er hun næsten lige bag ved dem. Han siger ingenting, men gør tegn til hende, om at hun er velkommen til at følge med, og det gør hun.

Hun klemmer sig ind ad døren til lejligheden og bliver stående lige indenfor i gangen. Hun har ikke lyst til at gå med Fridolin og Freja ind i stuen.

Det gør ikke noget, siger Thorsten ude fra køkkenet. For jeg tror nemlig, at vi går hen til Freja og hendes mor og bager vaflerne. Ellers forstår hun nok ikke, hvor Freja er blevet af.

Min mor ligeglad med, hvor jeg bliver af, siger Victoria ude i gangen, og hendes stemme lyder trist.

Arh, mon dog, mener Thorsten.

Jo, nogen gange, når der bliver for meget hekseri, siger Victoria stille.

Det lyder lidt skørt med det der hekseri, siger Thorsten, mens han rører i vaffeldejen. Hvad er det, hun hekser?

Alt muligt, siger Victoria. Hun har den der heksebog, hvor der står hekseopskrifter. Hun prøver nogen gange at lave noget, som hun ikke rigtig ved hvad er. Engang fik hun hekset stuen fuld af fugle, en anden gang fik hun møblerne til at flyve rundt i luften.

Thorsten griner vantro.

Ja, siger Victoria og fniser.

Freja er også kommet ud i gangen. Hun vil gerne høre om den der heksebog.

Kan hun så hekse alt muligt frem? spørger hun.

Victoria nikker.

Kan hun så også hekse nisserne frem igen?

Nej, siger Victoria og ser koldt på hende. Nisserne skal ikke komme igen.

Jamen, så når hun kommer hjem?

Victoria ryster på hovedet.

Hun kommer ikke hjem inden jul, siger hun bestemt. Og så skal I andre heller ikke holde jul.

Nå, det er derfor, at julen og alle nisserne skulle væk?

Nu stikker Fridolin også hovedet ud i gangen for at høre, hvad hun siger, og Victoria nikker med et lille vredt smil.

Så er Thorsten færdig med at lave vaffeldej. Han lægger et låg over skålen og tager et glas brombærmarmelade i den anden hånd.

Så, siger han, nu går vi op til Freja og hendes mor.

De følges hen ad gaden i tavshed. Fridolin og Freja går bagerst og ser på Victoria, der holder sig tæt til Thorsten. De skæver til hinanden. Det er alligevel lidt mærkeligt, hvis det virkelig er sandt, at det er hende, der har hekset nisserne væk. Men hvis hun kunne få dem væk, så kan hun vel også få dem til at komme tilbage, hvisker Freja.

Men nu er det jo Thorsten, der har den der pind, som hun heksede med, hvisker Fridolin ind i øret på hende.

Vi kan bare låne den af ham, mener Freja, og hun mærker, hvordan tanken fylder hende med gysen og spænding.

Lidt efter sidder de oppe lejligheden, hvor mor og Freja bor. Mor var egentlig begyndt at stege frikadeller, for hun synes, man skal spise sund og ordentlig mad. Men da hun ser den store skål med vaffeldej, smiler hun alligevel og overgiver sig.

Ok. siger hun og sætter i stedet kaffe over og tager vaffeljernet frem. Freja og Fridolin hjælper med at sætte kopper og tallerkener på bordet. Det er så hyggeligt, når de er mange rundt om bordet, synes Freja, så bliver mor altid glad, og så er det alligevel lidt juleagtigt.

Vi skal jo have nisserne til at komme tilbage, siger Thorsten, da den værste sult er stillet.

Ja, siger Freja og Fridolin på en gang.

Tror du ikke, du kan hjælpe os med det? siger Thorsten og ser på Victoria.

Men Victoria svarer ikke, for hun har munden fuld af vaffel, og hun har syltetøj helt op til ørerne.

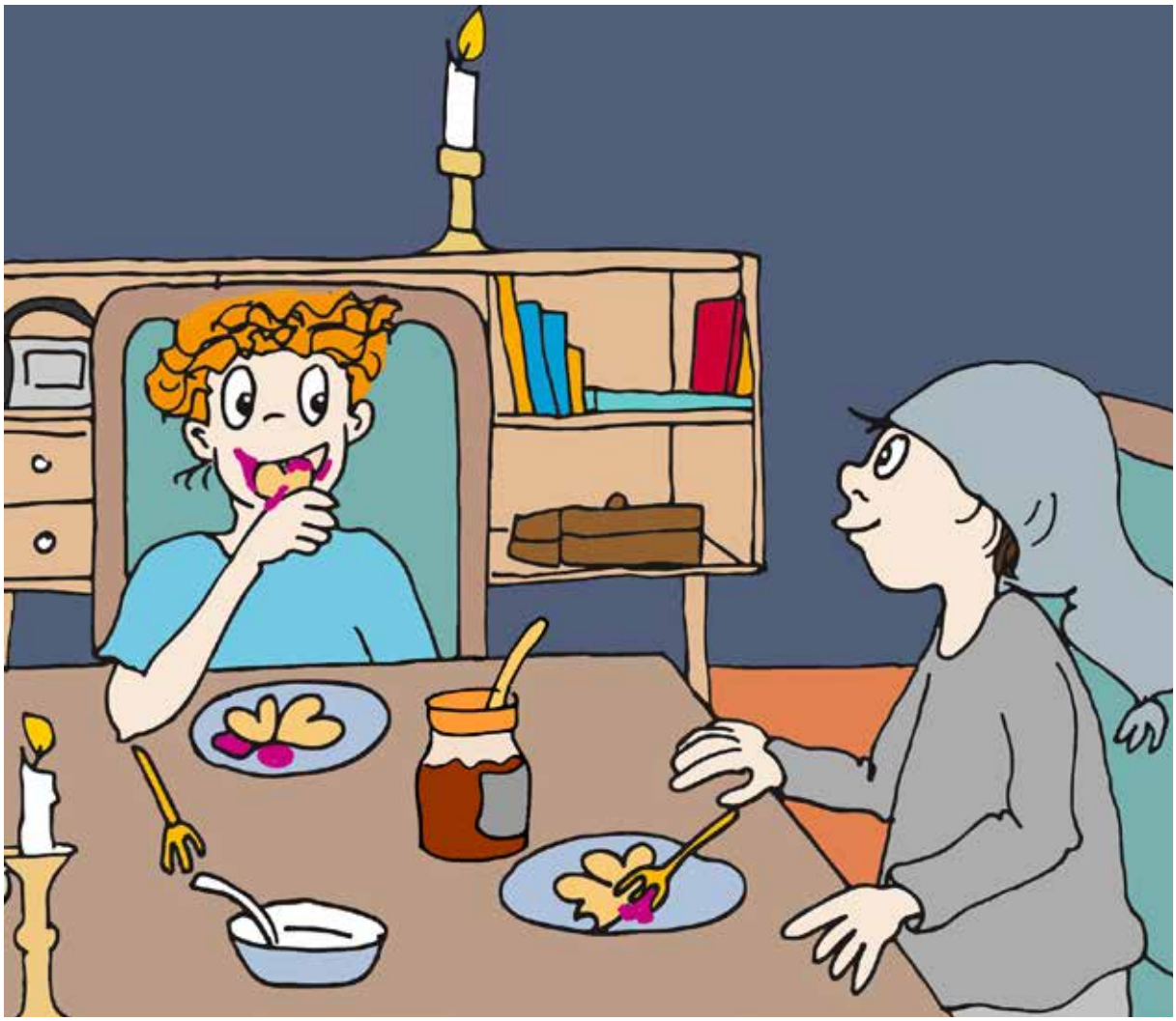

18

Nå, nu skal vi have nisserne til at komme tilbage, så det kan blive jul, siger Thorsten, da der ikke kan skrabes mere vaffeldej op af skålen. Vil I hjælpe med det?

Både Freja og Fridolin nikker, og Fridolins øjne lyser af glæde ved tanken om, at nu kommer hans mor og far og den gamle farfar snart tilbage.

Du vil også hjælpe, ikke? siger Thorsten og klapper Victoria skulderen.

Hun skubber sig lidt rundt på stolen og ved ikke rigtig, hvad hun skal svare.

Ok. siger hun endelig uden at se op, mest fordi hun ikke tør sige andet.

Thorsten nikker og smiler til hende.

Kan du ikke starte med at fortælle os om, hvordan du fik nisserne til at forsvinde? spørger han. Så drejer han hovedet og ser over på Frejas mor, der sidder overfor ham. Hun sidder med sin kaffekop mellem hænderne og ser ud, som om hun overhovedet ikke forstår, hvad det er, han snakker om.

Hvad for nogen nisser? spørger hun.

Nisserne, fniser Freja. De rigtige nisser.

Øh? siger mor. Hvis det kun havde været Freja, der var der, så havde hun nok sagt, at der ikke findes nogen rigtige nisser, og at hun heller ikke gider alt det juleri. Men hun siger ingenting og ser bare fra Thorsten til den fremmede pige og over på Freja, der stråler af glæde.

Nisserne er væk! siger Victoria og ser op på Thorsten.

Mor ser på hende med store undrende øjne. Hun gider ikke jul, fordi det er så besværligt, og det er også dyrt. Men hun troede da, at alle børn er vilde med jul og alt det, der hører til. Det har hun ligesom forstået.

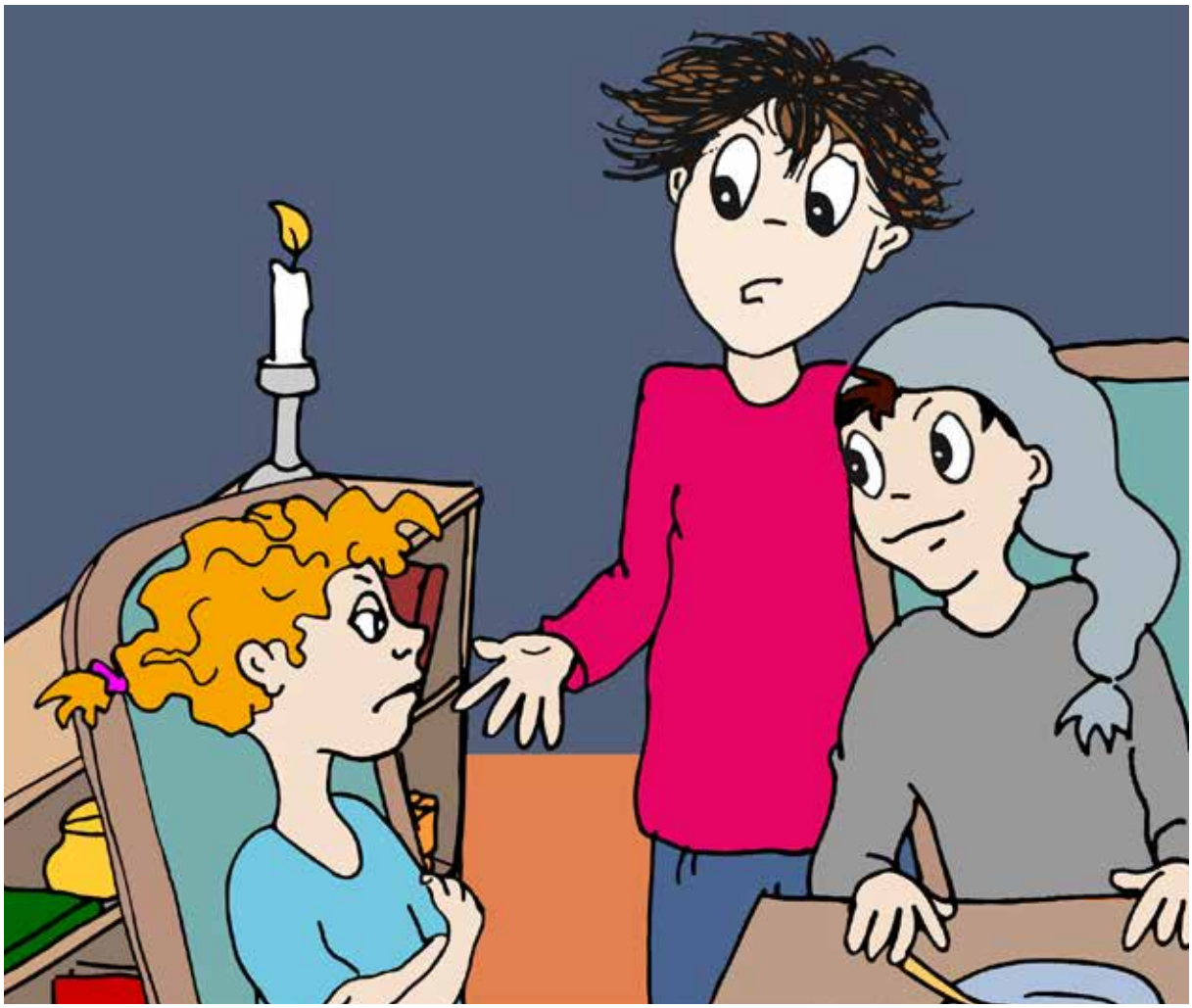

Jamen, siger Thorsten igen, tror du ikke, vi kan holde jul alligevel, selv om din mor er syg?

Victoria ser på ham.

Hun er sindssyg, siger hun, og hun ligger på hospitalet. Tror du, det er sjovt at sidde derhjemme, når det er jul? Helt alene? Hun ryster på hovedet, og Freja ser på hende med store øjne.

Hun kunne heller ikke tænke sig at være helt alene, hvis mor bare forsvandt. Og når det er jul, så vil det være endnu mere sørgeligt og uhyggeligt.

Derfor skulle julen væk, siger Victoria. Og julestemningen og det hele. Og nisserne, føjer hun til, mens hun ser over på Fridolin med et koldt blik.

Du skal ikke være alene, siger Thorsten hurtigt. Din mormor kommer jo. Det er helt forkert, at du går rundt, og at der ikke er nogen, der sørger for dig.

Mor nikker ovre på den anden side af bordet. Så læner hun sig frem.

Du kan også være her, siger hun og smiler. Der er da også plads til dig.

Jamen, mor, hvisker Freja forskrækket. Hun kan ikke lide tanken om at skulle holde jul med Victoria. Hun er ikke spor sød, og mor kender hende jo overhovedet ikke. Så vil hun næsten hellere ned på den der sydhavsø med palmen. Du er Frejas veninde, fortsætter mor og smiler igen til Victoria, så du kan sagtens være her, til din mor kommer hjem. Så ser hun over på Thorsten og smiler også til ham.

Thorsten nikker.

Det tænkte jeg nok, siger han.

Jamen, mor? siger Freja igen og ser på hende med åben mund. Hun kunne altså godt have spurgt først. Nu synes hun, at både mor og Thorsten er rigtig tarvelige. Thorsten smiler til hende hen over bordet.

Det skal nok blive godt, siger han.

Nej, hvisker Freja til Fridolin. Han sidder ved siden af hende, og han kan heller ikke lide tanken om, at Victoria skal være der hele tiden.

Thorsten sukker, da han ser det.

I skal nu ikke være så bange, siger han. Victoria er god nok, og hun tryller ikke flere nisser væk. I stedet kan det være, at hun hjælper os med at få de andre til at komme tilbage. Han gnider sig tilfreds i hænderne og ser på Victoria, der sidder og gør sig så lille som muligt på stolen.

Tror du ikke, du kan hjælpe os med det, så vi kan få den allerbedste nissejul alle sammen?

Freja havde troet, hun vil sige ja. Men Victoria ryster på hovedet.

Nisserne er langt væk, siger hun. Og de er et sted, hvor man ikke bare lige kan komme hjem fra.

Du godeste, siger mor og hælder mere kaffe i sin kop.

Hvor er de? vil Thorsten vide.

Langt væk, siger Victoria og vil ikke sige mere.

19

Bogen? råber Fridolin. Kunne du bare lige bruge den magiske bog til at få dem væk?

Victoria nikker og ser ned, og hun ser en lille smule ked ud af det.

Ja, siger hun. Jeg svingede pinden og sagde, at de skulle forsvinde så langt væk som muligt. At de skulle forsvinde ud til fyrtårnet ved verdens ende.

Fyrtårnet ved verdens ende? Fridolin ser måbende på Victoria.

Hvad er det? spørger Freja.

Det er vel et fyrtårn, mener Victoria. Hun siger det med et lille grin, som om hun synes, at Freja er lidt dum. Jeg havde hørt mor snakke om det der fyrtårn, for det havde hun set i bogen, fortsætter hun. Det ligger ved verdens ende, og der sejler ingen skibe. Man kan ikke komme hjem. Og det var det, jeg ville have.

Fridolin ser på hende med opspilede øjne, der lyser af raseri.

Du har sørget for, at de aldrig mere kan komme hjem, råber han.

Rolig nu, siger Thorsten og ser på Fridolin. Hvis nu du først fortæller, hvad du ved om fyrtårnet ved verdens ende, siger han og kigger ned i sin tomme kop. Ovre på den anden side af bordet smiler mor. Så rejser hun sig og går ud i køkkenet, og lidt efter kan de høre den boblende lyd af kaffemaskinen, der laver mere kaffe. Da mor kommer ind igen, har hun to skåle med. En med slik i og en med frugt, som hun sætter på bordet.

Imens fortæller Fridolin, hvad han ved om fyrtårnet. Det er ikke så meget, men farfar har fortalt om det, det kan han huske. Han ved, at det er et rødt og ældgammelt fyrtårn, som står på den alleryderste ø. Der kommer aldrig nogen skibe forbi, sagde han, for hvad skal de der. Der er ikke mere land at sejle efter, bare uendeligt hav, hvis de fortsætter. Han har også sagt, at det

er en lille bitte ø, det ligger på. Når det stormer, slår bølgerne helt op om tårnets tykke mure, så lille er den.

Det var det, vi kunne høre, hvisker Freja med stemmen fuld af gru.

Fridolin nikker.

Ja, hvisker han. Det er der, de er.

Han hoster en gang for at klare stemmen. Så ser han lige på Victoria.

Vil du ikke godt sige, hvordan du fik dem derud? spørger han, hvad sagde du? Hvordan brugte du bogen?

Jamen, jeg ved det ikke, siger hun og vrider sig fuld af ubehag. Det gik ligesom af sig selv. Jeg brugte bare pinden, siger hun så.

Pinden? Thorsten klapper sig på lommen for at finde den, men så kommer han i tanker om, den er ude i gangen sammen med hans jakke.

Åh. Det giver et lille ærgerligt gib i Victoria. Og både Freja og Fridolin får en fornemmelse af, at hvis hun havde tænkt på det, så havde hun snuppet den, og så havde hun ikke siddet her.

Ja, jeg må hellere passe på den, siger Thorsten, da han kommer ind igen. Han sætter sig på sin stol og vender og drejer den sorte pind, mens han ser på den.

Hvad er det? siger mor og læner sig ind over bordet for bedre at se. Hun troede, at noget, der har med nisser at gøre, er rødt og juleagtigt. Og det er pinden ikke. Det ligner en kinesisk spisepind, der bare er helt sort.

Hvad er det? siger hun og ser spørgende på Thorsten.

Ja, jeg ved det ikke rigtig, siger han. En pind, måske en tryllestav.

Hvad? siger mor.

Ja, siger Thorsten. Det tror jeg, det er. En slags i hvert fald.

Han vifter lidt med den og vender og drejer den. Så peger han på lampen med den, og Freja synes, at det er, som om det gnistrer en lille smule, og at det får lampen til at gynge. Det synes mor også, for uden at hun tænker over det, sætter hun en hånd på lampeskærmen, så den igen kommer til at hænge stille over bordet.

Det er denne her, vi skal bruge til at hente nisserne tilbage, siger Thorsten og vifter en sidste gang med den. Så stikker han den ned i lommen og læner sig tilbage på stolen, så ingen kan tage den.

Giv mig den, siger Victoria. Det er min. Det er mors.

Ja, det er det, siger Thorsten. Men du får den først igen, når alle nisser er befriet fra det der uhyggelige fyrtårn, hvor de lige nu er fanget. Han tager en hel håndfuld slik fra skålen og propper det i munden. Han gumler på det i et stykke tid, mens de alle sammen bare kigger på ham.

Du kan lige så godt hjælpe os, siger han. Du kan hente bogen og hjælpe os. Så får du den igen.

Victoria krydser armene foran sig. Nej, siger hun bestemt. Det vil jeg ikke.

Hun svinger lidt med benene under bordet.

Jeg kan ikke, siger hun så. Det er meget sværere at få noget hekset frem end at få det væk. Det er også det, mor ikke kan finde ud af.

20

Det ringer på døren. Freja farer sammen ved lyden, for det er lidt uhyggeligt med alt det hekseri. Og Fridolin skutter sig ved siden af hende, som om han også forventer, at det er et eller andet uhyggeligt væsen, der kommer ind i gangen. Men det er det ikke. Det er bare en gammel kone.

Mormor, råber Victoria glad. Hun springer op, så stolen, hun sidder på, er lige ved at vælte.

Victoria? lyder stemmen ude fra gangen. Det var sandelig godt, du havde lagt en seddel, så jeg kunne finde dig. Hun træder ind i stuen og ser sig om.

Nej, hvor har I det hyggeligt her, siger hun og snuser ind. Her lugter da dejligt af kaffe.

Ja, kom ind og få en kop kaffe, siger Thorsten, som om det er hans kaffe og hans hjem. Men mor trækker hurtigt en ledig stol ud og beder Victorias mormor sætte sig ned.

Det er en virkelig gammel kone, synes Freja. Hun har helt sort tøj på, og hun er ikke ret stor. Freja synes, hun er oldemoragtig. Hendes egen mormor er i hvert fald ikke lige så gammel og rynket og underlig at se på, synes hun.

Tak, siger den fremmede kone, da mor giver hende en kop og hælder kaffe i den. Det var sørme sødt af jer at tage jer af Victoria, siger hun så og smiler.

Freja kigger stadig på hende. Så drejer hun hovedet og ser på Fridolin, og hun ser, at han har fat i fløjten nede under bordet. Han synes nok også, at der er et eller andet underligt ved den gamle kone. Som om hun ikke er en helt almindelig mormor.

Vi var lige ved at snakke om nisserne, der er forsvundet, siger Thorsten og byder hende af skålen med slik, inden han selv tager en håndfuld.

Jeg tror, at Victoria er kommet til at trylle dem alle sammen væk, fortsætter han og griner.

Er du det? spørger mormoren og ser på hende. Det lyder ikke, som om hun på nogen måde synes, at det er underligt at trylle noget væk.

Er det noget, du har forstand på? spørger Thorsten.

Kan du få dem til at komme tilbage? spørger Fridolin, inden den gamle kone når at svare på det første spørgsmål.

Der bliver helt stille, for den gamle kone svarer ikke lige med det samme. Hun sutter tænksomt og længe på et stykke slik og søber ind imellem lidt af kaffen.

Joo, siger hun endelig, det kan da godt være, at jeg kan det.

Vil du så ikke godt gøre det? næsten hvisker Fridolin. Det er, som om han ikke rigtig tør tro på, at hun virkelig kan få nisserne til at komme igen.

Konen søber igen af kaffen, mens hun ser på ham. Hun nikker en lille smule for sig selv. Det er, som om hun forstår, at han er en af nisserne. Så sætter hun koppen ned med en lille klirren og tørrer sig langsomt om munden med bagsiden af sin hånd.

Joo, siger hun igen. Jeg kan da prøve.

Victoria ser på hende fra sin plads, på den anden side af Thorsten.

Hvis nisserne skal komme hjem, siger hun med en stemme, der lyder trist, kan du så ikke også få mor til blive sig selv igen, så hun også kan komme hjem?

Det lyder rimeligt, siger Thorsten, inden den gamle kone når at svare.

Og Freja nikker. Hun er lige ved at spørge, om ikke den gamle kone også kan få hendes egen mor på bedre tanker, så de ikke skal ned til den der sydhavsø med palmen og den hvide strand.

Ja, det kan være, du kan få det til at blive jul sådan for alvor for os alle sammen, griner Thorsten og blinker til mor på den anden side af bordet. Freja ser det, og hun ser også, hvordan hendes mor får helt røde kinder, og at hun skynder sig at kigge ned.

Jul, siger den gamle dame tænksomt. Jeg har nu aldrig været vild med jul.

Det giver et koldt sug i maven på Freja, da hun siger det, og et kort øjeblik føles det, som om chancen for en dejlig jul forsvinder igen. Men Thorsten smiler til den gamle kone, og så blinker han også til hende.

Du ved nok, siger han og læner sig lidt frem mod hende. Jul, det er noget vi, holder for børnenes skyld. Han klør sig tænksomt i sit store sorte skæg, inden han fortsætter. Og vel også lidt for os, der bare har barnlige sjæle.

Nu griner den gamle kone, og Freja kan se, at hun ikke har særlig mange tænder i munden. Sådan ser hekse ud, tror hun. Og tanken om, at konen måske virkelig kan trylle, får det til at gyse i hende. Måske er Victorias mormor en rigtig heks?

Og mon en rigtig heks kan få det til at blive jul?

21

Nej, nu bliver det sjovt, gnækker den gamle kone i det sorte tøj. Hun skubber kaffekoppen til side med en klirren, så mor bliver nødt til at redde den, inden den ryger på gulvet.

Nu må vi se, om vi kan huske det, fniser hun, mens, hun ser på Victoria med øjne, der lyser af fryd.

Victoria kommer også op og stå.

Har du den der ...? siger mormoren og svinger i luften med en tom hånd, inden hun peger på Victoria med en krum finger.

Tryllestaven, du ved nok.

Victoria ryster på hovedet og peger sammenbidt på Thorsten.

Han har taget den, siger hun.

Nåh, denne her. Thorsten får fat i den sorte pind. Victoria nikker og rækker hånden ud for at tage den, men den gamle kone kommer hende i forkøbet.

Årh, lad nu lige mig prøve, fniser hun og snupper den. Hun stryger kærtegnende sin hånd hen over den, som om hun er glad for at se den igen. Så laver hun et ordentligt sving i luften med den.

Nej, ikke noget trylleri herinde, hvisker mor forskrækket.

Den gamle kone hører ingenting. Hun griner højlydt og svinger pinden endnu mere rundt. Lampen over bordet gynger, og kopperne og tallerkenerne hopper og klirrer. Forskrækket trækker mor sig baglæns hen mod døren for at komme i sikkerhed, mens hun kan, og Fridolin klamrer sig til hende.

Den gamle kone er helt opslugt og har travlt med at mumle mærkelige ord, som ingen af de andre kan forstå. Et øjeblik efter løber en fed mus hen over bordet.

Jeg sagde nisse, råber den gamle fornøjet. Julenisser. Kom nu.

Jeg prøver igen, råber hun glad til de andre. Det skal nok lykkes.

Freja har gemt sig bag Thorsten, og begge stirrer de med åben mund på den lille sortklædte kone, der farer rundt i stuen, mens hun skiftevis mumler og råber sære og uforståelige ord.

Hvad laver hun? hvisker Freja med stemmen fuld af skræk.

Hekser, tror jeg, hvisker Thorsten tilbage. Han tager Freja om skuldrene, som om han vil beskytte hende mod det, konen får hekset frem.

Men der sker ikke rigtig noget. Der kommer i hvert fald ikke nogen nisser. Til gengæld er der en lille gråspurv, der tager en tur rundt under lampen, inden den forsvinder ud i køkkenet, og endnu en mus farer hen over bordet og ned på gulvet, hvor den gemmer sig under sofaen. Et øjeblik efter lander en stor buket vilde sommerblomster midt på bordet. Og næste gang hun svinger pinden, får hun en stor gryde med grød til at lande ved siden af den.

Efterhånden bliver den gamle kone træt. Og til sidst lader hun sig dumpe ned på en af stolene ved bordet.

Jeg kan ikke, hvisker hun og smider pinden fra sig. Lynhurtigt lægger Thorsten hånden på den for at sikre sig, at Victoria ikke snupper den. Hun ville gerne have haft fat i den, det kan han se, for hun ser tvær og ærgerlig ud.

Den bliver her hos mig, siger han og smiler til hende. Det er det bedste.

Nej, det er ej, hvæser Victoria tilbage. Det er mors, og jeg vil have den igen.

Hendes gamle mormor sidder helt udmattet henne på sin stol. Hun tørrer sig træt over panden med bagsiden af sin hånd.

I må lige give mig en pause, siger hun. Så læner hun sig frem over gryden og snuser nydende til den gode lugt fra den varme grød.

Det er nok bare, fordi at jeg er sulten, siger hun så. Hun snupper en af de små tallerkener, de har spist vafler af, og skovler alt det op, der kan være på den. Så ser hun sig søgende omkring for at se, om ikke også der skulle være en ske et eller andet sted. Lynhurtigt er mor henne ved skabet, og med et snuptag får hun en af de pæne skeer op fra æsken og rækker den til hende.

Åh, sukker den gamle kone, mens hun slubrer grød i sig.

Der er ikke noget så godt i hele verden, som sådan en god tallerken grød.

Fridolin nikker næsten umærkeligt.

Grød er også det allerbedste, han ved. Især risengrød med kanel på.

Du godeste, hvisker mor og stirrer på den mærkelige fremmede kone, der sidder midt i det hele og slubrer grød i sig, mens de to mus har gemt sig under sofaen. Hun klamrer sig til Fridolin.

Du skal få alt den grød, du kan spise, hvisker hun, bare du kan fange de mus og få dem ud.

Fridolin smiler og nikker.

Det kan jeg, det lover jeg dig, hvisker han tilbage. Han har sin røde fløjte i hånden, men han blæser ikke i den endnu. Han stirrer bare på Victorias mærkelige mormor. Det var ikke farligt, det, hun lavede. Hun kunne ikke finde ud af, hekse for alvor. Så ser han på Victoria. Hun stirrer stadig på pinden i Thorstens hånd, og det er tydeligt, at hun vil gøre alt for at få fat i den.

Det er hende, der er farlig, forstår Fridolin. Og hun vil aldrig hjælpe med at få nisserne tilbage, tror han, tværtimod.

22

Tag nu en tallerken grød, siger den gamle kone og slår ud med armen mod de andre. Det er helt almindelig grød, føjer hun til. Ikke noget at være bange for.

Mor sætter skåle frem og lægger skeer på bordet. Men hun skal ikke selv have noget. Det er for mærkeligt og for underligt, for hvor kom den grød fra? Det kan ikke være godt at spise sådan noget, synes hun.

Thorsten vil gerne have noget. Han slår sig ned på stolen ved siden af den gamle kone.

Det er sørme en god grød, du fik lavet der, siger han og tager en ordentlig skefuld. Han nikker opfordrende til Victoria. Tag du også noget at spise, siger han til hende, og hun får også en skål grød. Men Freja og Fridolin lader sig ikke lokke.

Jeg skal vist hjem, siger Fridolin, men inden han er ude af døren, blæser han to gange i den røde fløjte. Hver gang lyder det som et lille piv. Så ser han op på mor og smiler.

Så, siger han, nu er de væk.

Han trækker i Freja og hvisker stille til hende, om hun ikke lige går med.

Lidt efter står de nede på gaden i den kolde vinterblæst. Det er helt mørkt, og det sner, og det blæser, så gadelamperne gynger i deres ledninger. Freja skutter sig og stikker hænderne i lommerne.

Hvad skal vi? spørger hun. Hente bogen, hvisker Fridolin. Jeg vil se, hvad der står i den. Det er nissernes bog, og der må være noget i den, vi kan bruge.

Der er ikke mange mennesker på gaden nu. Alle folk sidder nok derhjemme og nyder, at nu er det næsten jul, og at alting er julehyggeligt. Der er

kun Freja og Fridolin, som løber lige så hurtigt, de kan. De løber op til den store gade og videre, til de kommer til det hus, hvor Victoria bor. Lynhurtigt bøjer Fridolin sig ned og fløjter ind i nøglehullet med den røde nissefløjte. Der lyder et stille og næsten uhørligt klik, og så går døren op. Freja og Fridolin skynder sig op ad trappen til døren, hvor der står, at her bor Bella og Victoria. Fridolin fløjter igen, så de kan komme ind. Indenfor i lejligheden er der mørkt, og i lyset ude fra trappen kan de se, at Victorias mormor har stillet sin store kuffert lige midt på gulvet.

Vi skynder os at finde bogen, siger Freja og tænder lys, men Fridolin slukker det igen. Det er meget nemmere i mørke, siger han, og Freja kan høre på hans stemme, at han er glad. Han stiller sig henne i døren og giver sig til at fløjte. Hele rummet fyldes af sælsomme toner. Det risler og klinger som fine klokker i vinden. Han kalder på bogen, forstår Freja. Hun står helt stille for ikke at forstyrre ham. Et øjeblik efter lyder der en susen som storm, der rusker i store træer, og hun kan pludselig se, at der ligger noget og lyser glitrende hvidt ovre på reolen.

Der er den, hvisker Fridolin. Han snupper bogen og holder fast i den med begge hænder. Det er en underlig bog at holde, kan han mærke. Den er stor og tung, og det river og rusker i den, som om den har sit eget liv.

Jeg låner dig bare, siger Fridolin venligt til den. Jeg skal lige finde en af de trylleformularer, som du er fuld af. Så lægger jeg dig tilbage, hvisker han ned mod det slidte gamle læderbind, det lover jeg dig. Det er, som om bogen forstår og bliver stille.

Så lukker Fridolin døren til lejligheden, og sammen med Freja går han ned på gaden igen, og de går langsomt hjemad. Fridolin snakker hele tiden om, hvordan han har tænkt sig at gøre, men Freja lytter ikke. Hun går og tænker på alt det mærkelige, der er sket. Hvordan kan det lade sig gøre, alt det der med at trylle? Den gamle mormor lignede en rigtig heks, synes hun, men alligevel kunne hun kun hekse smådyr og blomster og grød frem.

Tror du, Victorias mormor er rigtig heks? spørger hun. Så giver det pludselig et i gib i hende, og hun standser med et ryk. Hun hiver hårdt i Fridolin, så han er ved at tabe den store bog.

Kom, hvisker hun hæst. Hun trækker ham med sig ind i en port, og hun trækker ham så langt ind, de kan komme, så de ikke kan ses. Et øjeblik efter ser de Victoria gå forbi på gaden sammen med sin mormor, der rokker afsted ved siden af med en stok.

Uha, Fridolin skutter sig. Det var godt, de ikke så os.

Da de kommer hjem, lister de ind i lejligheden igen. Fridolin venter ude på trappen, mens Freja lytter ved døren ind til stuen. Jo, Thorsten er der endnu. Hun kan høre, at han snakker og fortæller, og at mor griner og er glad. Hun gør tegn til Fridolin, at han bare skal komme ind.

Vi skal have fat i pinden, hvisker han til Freja.

Hun nikker.

Hvordan? Han sidder jo næsten på den. Så linder hun på døren og stikker hovedet ind.

Jeg går altså i seng nu, siger hun til sin mor og prøver at lyde rigtig træt.

Mor ser op.

Ja, ja, siger hun hurtigt, gør du bare det. Men husk at børste tænder.

Thorsten har lagt pinden på bordet, hvisker Freja, da hun har lukket døren. Vi skal bare have ham til at glemme den, hvisker Fridolin. Så griner han og sætter sin fløjte for munden. Det suser blidt og stille, og selv Freja får helt gåsehud af den stemning, der breder sig. Et øjeblik efter kan de høre mor og Thorsten ude i gangen. De snakker lavmælt sammen, så Freja kan ikke forstå, hvad de siger, men hun kan høre på mors stemme, at hun er glad. Så linder mor på døren og stikker hovedet ind.

Jeg går lige en lille tur sammen med Thorsten, siger hun uden at lægge mærke til, at Freja slet ikke er gået i seng endnu.

Så, fniser Fridolin lidt efter, så er der fri bane.

Han snupper pinden, og med bogen i armene springer han op ad trappen.

Vi ses i morgen, råber han glad deroppefra. For nu tror han på, at nisserne kommer tilbage.

23

Freja vågner ved, at mor larmer inde i stuen. Forsigtigt stikker hun hovedet ind ad døren, og så ser hun, at mor står på trappestigen. Hun har slæbt juletræet ind fra altanen og hentet kasserne med al julepynten.

Hvad laver du? spørger Freja forundret.

Åh, siger mor og smiler glad. Jeg har ombestemt mig. Jeg har afbestilt rejsen, og så bliver vi bare herhjemme. Det er også meget hyggeligere, synes du ikke?

Freja nikker

Jo, siger hun glad uden helt at forstå, hvad der er sket. Det må være Fridolin, der har fået nisserne tilbage, tror hun. Hun styrter ud ad døren og op ad trappen i sit nattøj og med bare tær i sutskoene.

Fridolin, kalder hun, så snart hun kommer ind på loftsrummet, Fridolin? Men der er helt stille inde i hans rum. Der er ingenting, der tyder på, at nisserne er kommet tilbage. Freja river døren op, og der sidder Fridolin midt på gulvet med den store bog slået op foran sig. Pinden ligger ved siden af, og der er ikke andre nisser at se end Fridolin selv.

Hvad laver du? spørger Freja og standser. Det er jul.

Fridolin ryster på hovedet.

Jeg kan ikke, siger han så, og hans stemme lyder meget trist. Der står ingenting i bogen om nisserne. Ingenting om fyrtårnet ved verdens ende. Jeg har prøvet og prøvet. Jeg forstår det ikke, for jeg kan heller ikke lave andet end hvide mus og sommerfugle.

Og støvler og nissehuer? siger Freja og samler pinden op, mens hun ser på de huer, der ligger spredt på gulvet, og de to par nissestøvler, der står ved siden af ham.

Og et stort honningkagehjerte, siger Fridolin og smiler skævt, mens han peger på krummerne, der ligger på bordet. Det smagte godt.

Så ser han op på hende.

Og det var slet ikke pinden, der gjorde det. Det var bare de der sære ord, der står i bogen. Det skete helt af sig selv, da jeg stavede mig igennem dem.

Freja stryger fingeren hen over den sorte pind. Så rejser hun sig op, mens hun tænker på, hvor trist det er, at Fridolins far og mor og gamle farfar stadig sidder i tårnet helt ude ved verdens ende. For nu er det jul, og mor hænger alligevel julepynt op.

Du kan bare komme med ned til os, foreslår Freja. Hun sætter sig i den gamle gyngestol og gynger lidt frem og tilbage. Den knirker, og Fridolin ryster trist på hovedet.

De skal komme hjem, siger han.

Jamen, har du så prøvet med fløjten? spørger Freja forsigtigt, mens hun gynger lidt frem og tilbage.

Næ, ikke nu, siger Fridolin træt. Det har vi jo prøvet.

Du kan prøve igen, mener hun, så kan jeg kigge i bogen imens.

Så sætter Fridolin fløjten for munden, og han blæser de skønneste og gladeste juletoner, som Freja nogensinde har hørt.

Hun holder i bogen med den ene hånd, mens hun svinger lidt med pinden med den anden hånd. Hun kan slet ikke lade være med at lukke øjnene, så dejligt og juleagtigt lyder det. Det giver også sådan en mærkelig fornemmelse i kroppen, synes hun. Det føles, som om hun hvirvler afsted igennem snefnug. Det risler omkring hende, og rundt om hende bliver det hele tiden koldere og koldere. Så forsvinder tonerne bag hende, og hun slår øjnene op.

Det giver et gib i Freja, og hun ser forskrækket rundt. Hun er ikke længere på Fridolins hyggelige loft. Hun er et helt andet sted, hun er udenfor et sted hvor det stormer, så hun må krumme sig sammen for ikke at blive blæst omkuld. Bag sig kan hun høre bølger, der bliver pisket op over klippekanten, og hun kan mærke de iskolde sprøjt fra dem.

Hvor er jeg? hvisker hun rædselsslagen og bevæger sig opad, væk fra vandet. Så løfter hun hovedet, og der lige foran hende rejser et højt tårn sig.

Mellem skyerne ovenover skinner månen, og fra de små vinduer i tårnet stråler et varmt og dejligt lys.

Foroverbøjet kæmper hun sig fremad med bogen og den sorte pind trykket ind mod sig. Det eneste, hun tænker på, er at komme i sikkerhed inde i tårnet.

Så snart Freja kommer inden for døren, standser hun og ser sig måbende om, for der er nisser over alt. Og de står alle sammen og bare kigger helt

stille på hende med deres venlige og forundrede ansigter. Hun kigger rundt og ser, at det er et stort rum, de er i. Der er et ujævnt stengulv, og en gammel trappe snor sig op til et rum ovenpå. Deroppe er der også nisser, kan hun se. Nisser i massevis. Gamle nisser og unge nisser og små nissebørn, der må bæres, fordi de ikke kan gå endnu.

Freja kigger ned ad sig selv, og ganske langsomt begynder hun at forstå, at nu er hun også endt i fyrtårnet ved verdens ende. Hun ser sig forskrækket tilbage, hvor hun kom fra, men døren ud til kulden er lukket, og der er ingen synlig vej tilbage.

24

Du skal ikke være bange for os, er der en af nisserne, der siger. Han ser venligt på hende. Så får han øje på pinden og bogen, som hun trykker ind til sig.

Har du bogen? hvisker han, som om han næsten ikke tør tro, at det er rigtigt, hvad han ser. Er det virkelig den? Og tryllestaven? Den magiske tryllestav?

Freja kigger ned ad sig selv. Hun nikker og kigger på bogen, som hun sad med, da Fridolin kom til at fløjte et eller andet, så hun kom herud, og på pinden, som hun stadigvæk har i hånden.

Ja, siger hun og rækker begge dele frem mod nissen.

Men i stedet for at tage imod dem drejer han rundt og baner sig vej hen mod trappen.

Gå med, gå med, er der nogle af de andre nisser, der siger. De puffer hende fremad, så hun også kommer op ad trappen til det andet rum. Der er også fyldt med nisser. Alle nisserne har gråt tøj på, ligesom Fridolin har, men her har de røde huer, ser hun. Rigtige julenissehuer.

Nissen baner sig vej ind imellem de andre, hen til et gammelt komfur, hvor der er varmt, og hvor Freja kan høre flammerne knitre. Der står en meget gammel nisse med armene rakt frem mod hende.

Jamen Freja, hvisker han. Er det virkelig dig, der kommer her? Han ryster på hovedet, som om han slet ikke kan forstå det. Hun ser, at tårerne løber ned over hans gamle kinder.

Ja, siger Freja. Hun synes, det er mærkeligt, at han ved, hvad hun hedder.

Freja? siger han igen og smiler. Så ser han på bogen, som hun har med.

Hurtigt rækker hun den frem imod ham, og den gamle nisse tager den forsigtigt.

Den magiske bog, hvisker han, som om han næsten ikke tør tro, at det er sandt. Nissernes gamle magiske bog.

Freja giver ham også pinden, og den gamle nisse tager den forsigtigt. Han holder den i hånden, mens han med den anden hånd blader længe og tavst i bogen. Endelig finder han det sted, han har ledt efter, og et stort smil breder sig på hans gamle ansigt. Han sætter forsigtigt spidsen af sin finger ned i bogen, og Freja kan se hvordan teksten står skrevet i mærkelige firkantede inddelinger. Så siger den gamle nisse noget, som hun ikke kan forstå, men det minder hende om alle de underlige ord, som Victorias mormor også sagde, og pludselig lyder der en susen og rislen igennem luften.

Freja kan ikke lade være med at knibe øjnene sammen som sidst, men denne her gang er det ikke stormen, der blæser hende afsted ud i kulden. Tværtimod. Da hun forsigtigt kigger igen, ser hun, at hun stadigvæk står i det gamle tårnrum. Hun er lige ved at blive skuffet, men så ser hun, at nu har alle nisserne fløjter magen til Fridolins i hænderne. Der breder sig en jubel mellem dem, nogle af dem springer endda rundt og hopper af bare glæde.

Så er vi klar, siger den gamle nisse henne ved komfuret. Han lukker bogen og klemmer den godt fast under armen. Han kigger op på nisserne og svinger ganske lidt med pinden. Alle de andre nisser sætter deres fløjter for munden. Så fløjter de, så det synger mellem tårnets gamle stenmure. En af de andre tager Freja i hånden. Så lyder den samme susen, som da Fridolin fløjtede, så hun kom til fyrtårnet ved verdens ende. Det er igen, som om hun hvirvler gennem luften, og der er is og kulde og helt mørkt omkring hende. Kun det, der er allertættest på, kan hun se, og det er de hvirvlende snefnug og nogle få nisser. De holder alle sammen på deres fløjter, mens de suser gennem luften, og de spiller og spiller med sammenknebne øjne.

Endelig kommer byen til syne langt nede under dem. Så går det nedad, og før Freja forstår, hvad der er sket, står hun igen på gaden foran huset, hvor hun bor sammen med mor, og hvor Fridolin bor på loftet. Hun ryster på hovedet og ser vantro ned ad sig selv og opdager, at hun at hun stadig har nattøj på, selv om det vist snart er midt på dagen. Der står også nogle nisser ved siden af hende. Det må være Fridolins mor og far, gætter hun, og den gamle nisse med bogen under armen må være hans farfar. Han nikker glad til hende. Så går han hen og fløjter i nøglehullet med et lille pift, så døren går op, og de kan gå ind.

De følges op ad trappen, og ved døren ind til lejligheden bliver Freja stående. Hun ser efter de tre nisser, der fortsætter op ad trappen. Lidt efter kan hun høre, at døren til loftet bliver åbnet og lidt efter lukket igen.

Så lægger hun mærke til, at der dufter rigtig dejligt af jul inde fra lejligheden. Mor er nok ved at lave julemad. Hun kan også høre Thorstens mørke stemme derindefra og lidt efter hendes mor, der griner glad. Så lukker Freja døren op og går ind.

Ude i køkkenet står både mor og Thorsten. De hjælpes ad med at lave mad, kan hun se, og mor griner og er glad. Og Torsten smiler og lægger armen rundt om mor.

Nåå, der er du, siger han, da han opdager at Freja kigger på dem ude fra gangen. Fandt i nisserne? spørger han.

Freja nikker.

Er de så kommet hjem? vil mor vide, og Freja nikker igen. Så vender mor og Thorsten ryggen til hende igen, for de har travlt med at lave mad.

Freja kigger på dem. Det gør ikke noget at de ikke spørger om mere. For hun ved jo ikke engang selv, hvad der skete, kun at fløjten og bogen og tryllestaven nok virkede sammen.

Hele eftermiddagen tænker Freja på Fridolin, der skal holde jul oppe på loftet. Han er sammen med sin mor og far nu, og hans gamle farfar sidder sikkert i sin gyngestol. Hun tænker, at der nok er ild i brændeovnen. Hvad mon de skal have at spise juleaften? Mon julepynten er kommet frem, og mon de har et juletræ?

Jeg skal lige op og se hvad nisserne laver, siger hun, da det er blevet mørkt udenfor, og Thorsten siger, at det synes han da er en vældig god ide.

Freja springer op ad trappen til loftsrummet. Hun kan høre på lang afstand at nisserne snakker og er glade. Fridolins mor er i fuld gang med at bage småkager, kan hun både se og dufte, og i gløderne inde i brændeovnen er de ved at stege æbler. Der står kasser med julepynt og midt i det hele står et stort juletræ, som Fridolin og hans far er ved at pynte.

Fridolins ansigt stråler, da han får øje på Freja.

Hvor var det godt at du fandt dem, siger han. Så lægger han hovedet lidt på skrå og kigger på hende.

Men hvad var det du gjorde? spørger han. Hvad skete der?

Det ved jeg ikke rigtig. Freja trækker på skuldrene.

Det er jo lige meget nu, synes hun, for nu kan det blive jul. En rigtig dejlig og hyggelig jul for både nisser og mennesker.